DEN DANSKE Stjerne

NR. 11
NOVEMBER 1965
114. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11

NOVEMBER 1965

114. ÅRG.

Indhold:

Forsidebillede:
Ældste Delbert L. Stapley af De Tolvs Råd.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Kvindernes rige

af *Præsident David O. McKay*

Vi lever i en omskiftelig verden. Vi er midt i den, vi har den så nær, at mange af os ikke bliver klar over eller opdager det, medens forandringerne sker. Jeg lagde mærke til dette, da jeg rejste over for at indvie en kirke på min moders fødested i Wales i august 1963. Jeg lagde mærke til forskellen i transportmåden. Seksogtredsindstyve år tidligere krydsede jeg vandet på en damper til Storbritannien. Det tog, så vidt jeg husker, omkring syv en halv dag fra Philadelphia. For to år siden rejste vi den samme distance på seks en halv time fra New York. Tænk på fremgangen og forandringerne i løbet af de seksogtredsindstyve år!

En af forandringerne i disse to trediedele af et århundrede har været vore kvinders stilling. Jeg ved ikke, at der er nogen protest mod, at kvinder går ind på områderne litteratur, videnskab, kunst, socialøkonomi, studium og fremgang og alle slags undervisning eller deltager i nogle af alle de ting, som bidrager til opfyldelsen af hendes kvindelighed og forøger hendes opløftende indflydelse i verden, men jeg ved, at der er tre områder eller riger, hvor kvindernes indflydelse altid bør føles. Ligegyldigt hvilke forandringer der finder sted bør disse tre riger altid domineres af kvindelighedens skønhed, dyd og intelligens. Det første af disse riger er opbygningen af hjemmet. Derefter undervisningens rige og det tredie den barmhjertige tjenestes rige.

Det er ikke nødvendigt at overbevise os om den magt, som hjemmets indflydelse har på karakterdannelsen. Der er visse ting, som det kun er nødvendigt at henlede opmærksomheden på, og sindet vil instinktivt bifalde dem. Alt andet kan glemmes, men barndommens oplevelser vil blive ved at stå usvækket på erindringens mure.

Det højeste ideal for vore unge piger i dag, således som det var det for vore mødre og bedstemødre og oldemødre, som drog over sletterne, er kærlighed, således som den kan udtrykkes i ægteskabet og i opbygningen af hjemmet, og denne dyd hvor kærligheden finder sit sande udtryk, er baseret på vort væsens åndelige side og ikke dets fysiske.

En af de største ting, som verden i dag trænger til, er intelligent, samvittighedsfuldt moderskab. Det er hjemmet vi skal se hen til, når vi skal finde det sted, hvor de fundamentale dyder, som bidrager til menneskeligt velfærd og lykke, indskærpes.

Moderskabet bør være intelligent og rent, fordi det er den levende kilde til livet, som flyder på menneskehedens strøm. Den kvinde, som ville besmitte denne strøm ved at ryge tobak, bruge giftige stimulanser eller andre ting, som ville skade de ufødte, er usand mod sit køn og en fjende af racens styrke og uafbrudte beståen.

Livets love og Guds åbenbarede ord forener sig i at lægge det ansvar på moderen og faderen at give børnene ikke blot en ren, uhemmet fødsel, men også opøvelse i tro og retfærdighed. De bør undervises i »læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave, når de er otte år gamle ....« For dem, som forsømmer dette ved forskrift og eksempel, siger Lære og Pagter, ».... skal synden hvile på forældrenes hoved.« *(L. & P. 68:25).*

Der synes for tiden at feje en bølge af vantro over jordens nationer, en ligegyldighed overfor overenskomster, uærlighed i personlige så vel som i borgerlige og internationale sager. Folk synes at hjemfalde til junglens regler og love, hvor magt er ret.

Men moderen er ikke den eneste, der øver indflydelse som lærer. Ofte er det en ugift tante, som mange gange øver en større indflydelse end moderen; og dog har hendes arbejde, »strålende håb og store ofre, hendes ensomme grublinger og ærgerrighed på andres vegne, sjældent fået nogen opmærksomhed fra historikerens eller levnedsskildrerens side. Som danner og former af det ubeskrevne materiale, som nevøer og niecer dannede, har hun fået lov til at leve, slide og dø upåagtet«.

Således skriver Philips Russell som kommentar til den indflydelse, som Mary Moody Emerson havde på Ralph Waldo Emerson.

Og nu vil jeg gerne skrive et par ord om de unge piger som lærerinder. Hvis vi kan hjælpe vore unge piger til at vide, at de lever i et rige, hvor de har magt til at forme de ganske unges skæbne, ville det være vidunderligt i samfundet. Jeg ved ikke, om vi kan, men jeg skal give en hentydning. Noget af det mest betryggende for en ganske ung pige er bevidstheden om, at hun med sine ord og handlinger bidrager til at forbedre eller fornedre samfundet — at hun ved at beskytte eller forsvare sig mod en intrigant ung mands tvivlsomme tilnærmelser ærer sig selv og kvindeligheden ved modstand i stedet for at give efter. Hun kan gøre dette ved at besvare hans smigrende ord om foregiven kærlighed ved at sige med sine egne ord: »Ingen mand vil gøre den fortræd, som han elsker.« På den måde bliver hun, i sin tidlige karriere, ikke en frister, men en lærerinde, hendes naturlige og ædle kald.

Næst efter moderskab og undervisning opnår kvinden

sin højeste herlighed i den barmhjertige tjenestes rige. En af de mest betagende beretninger i Bibelen er følgende historie, fortalt af Lukas:

»Men det skete i de dage, at hun blev syg og døde; og de vaskede hende og lagde hende i salen ovenpå.

Da nu Lydda var nær ved Joppe, og da disciplene havde hørt, at Peter var der, sendte de to mænd til ham og bad ham: 'Kom uden tøven over til os!'« (En af de interessante oplevelser for turister i dag er at besøge denne gamle by).

»Peter brød så op og fulgte med dem. Og da de kom derhen, førte de ham op i salen ovenpå, og alle enkerne stod grædende omkring ham og viste ham alle de kjortler og kapper, som »hinden« havde syet, medens hun endnu var hos dem.

Men Peter bød dem alle gå ud, og han faldt på knæ og bad. Så vendte han sig til det døde legeme og sagde: 'Tabita, stå op!' Og hun slog øjnene op, og da hun så Peter, satte hun sig op.

Han gav hende hånden og rejste hende op, og han kaldte på de hellige og enkerne og viste dem, at hun levede.« *(Ap. Gern. 9:37—41).*

Hvilken historie fortælles ikke med disse få ord! Denne scene indebærer i sig det kærlige hjælpearbejde, som kvinderne ydede i den gamle Kirke.

Ønsket om at yde hjælp til de sårede, de syge og de døende gav verden en af de mægtigste organisationer blandt nationerne i dag. Jeg hentyder til det Internationale Røde Kors. Dette godgørende træ, som nu udgyder sin frugt i alle lande, udsprang af Florence Nightingales kærlige og medlidende hjerte.

Lad mig understrege, at kvindens rige er ikke mandens rige, skønt de er lige vigtige og lige udstrakte, og skønt kvinderne udmærker sig på mange områder, som for år tilbage ansås for at være mandens områder alene. Den største harmoni og lykke i livet vil kunne findes, når kvindeligheden hjælpes og æres på de felter, hvor Gud og naturen har bestemt, at hun mest virkningsfuldt kan tjene og velsigne menneskeheden. Jeg har nævnt tre riger for kvinder. Der er mange flere, men jo mere mændene ærer hende i disse riger, jo lykkeligere vil mænd, kvinder og børn blive over hele verden.

Der er intet i livet, der er så beundringsværdigt som sand manddom, der er intet så helligt som sand kvindelighed.

En smuk, beskeden, tiltalende kvinde er skabelsens mesterværk. Hvis en kvinde foruden disse dyder også ejer retskaffenhed og gudfrygtighed som ledestjerner i sit liv, samt et uimodståeligt ønske og lyst til at gøre andre lykkelige, vil ingen betvivle, at hun kan tælles blandt dem, som i sandhed er store.

David O. McKay

Når vi ser folk engang til

af *Richard L. Evans*

Sommetider opfører vi os i vor tankeløshed overfor andre, som om vi aldrig skulle stå til regnskab for vore handlinger eller vor indstilling eller som om vi aldrig skulle se dem igen. Sommetider synes vi at stole på, at vi ikke er kendt. Men, som den persiske digter og astronom Omar Khayyam engang har sagt: ».... den, som har én fjende, vil møde ham allevegne.« Dette blev på udfordrende måde udtrykt af Samuel Goldwyn, som sagde: »Man vil altid møde folk en gang til.« Betydningen er øjensynlig på mange områder. Sommetider er voksne ubetænksomme overfor børn. De lader måske et barn vente længere i en kø end de ville lade en voksen vente eller tager mindre hensyn til det. Men voksne bliver gamle og børn vokser op, og vi kan ikke vide, hvornår et barn, som vi har ignoreret, måske en gang sidder i en betydningsfuld stilling og vi ikke blot kan se ham, men har brug for ham under forskellige omstændigheder. Sommetider, når vi føler, at vi ikke er kendt, kan vi være mindre høflige eller mindre hensynsfulde eller kan opføre os mindre passende. Men vi kan måske komme til at stå ansigt til ansigt med selve de mennesker, som vi opførte os mindre godt overfor. I trafiken, på landevejen, er der nogle, som bruger et groft sprog eller rått bruger hornet eller skaber farlige situationer på grund af hensynsløshed — folk som vil opføre sig bedre bag et skrivebord eller ved et selskab. Men de — eller vi — ved aldrig, hvornår vi under andre forhold står ansigt til ansigt med nogen, som vi har opført os mindre passende overfor. Der er nogle interessante bemærkninger angående dette emne fra andre kilder. I *Barnaby Rudge* 2. kapitel siger Dickens: »For at sige det rent ud. min ven, så er din mine ikke nogen god anbefaling.« »Der ligger en stor del i de første indtryk.« (Congreve, *Way of the World).* »Vedbliver ikke alle indtryk som er gjort i livet,« sagde Julius Bate, »ind i udødeligheden som sjælen selv? Vil de ikke muligvis danne det billedgalleri, som vi skal se på gennem evighedens uendelige tidsaldre?« Livet er langt nok til at vende i mange forskellige retninger, ikke alene nu, men uendeligt; og hver enkelt er af betydning, og sandsynligheden for *ikke* at se nogen for anden gang, synes at være meget ringe, eller man kan i det mindste ikke regne med det. Ingen af os ved, hvornår vi vil få brug for andre. Ingen af os har råd til at være uretfærdig eller hensynsløs eller blive truffet under upassende opførsel ud fra den forudsætning, at vi ikke vil se en eller anden endnu en gang. Og bortset fra at træffe andre er spørgsmålet om at møde vor Skaber og at se os selv for evigt. Vi kan ganske simpelt *ikke* regne med *ikke* at se en eller anden endnu en gang.

(Fra *Tempelpladsen,* 21. marts 1965).

Fra missionens præsidentskab

Som mit budskab til medlemmerne af den danske mission i denne måned vil jeg gerne bringe følgende redaktionelle artikel fra *Church News* den 11. september 1965:

Lokketonen fra falske lærdomme

Ved et af de møder, der fornylig blev afholdt i konciliet i Rom, vakte biskoppen fra Indien furore ved at sige, at hans kirke gjorde sig selv til nar ved at true dem, som begik hor, og dem, som spiste kød om fredagen, med den samme helvedes ild.

Under talen krævede Hans Velærværdighed Luis La Ravoire, biskoppen af Krishnagar, Indien, mere realisme, og betvivlede, at det at spise kød om fredagen kunne regnes som en »dødelig synd«.

Katolikernes synspunkter er deres egen sag, og vi tror på, at vi skal tillade alle mennesker at dyrke Gud, som de selv ønsker det.

Der findes mennesker, som måske kan kritisere katolikerne for sådanne lærdomme, som den velærværdige biskop omtalte. Der er måske også nogle iblandt *os,* som ville gøre det.

Og dog må vi huske på, at der af nogle uansvarlige personer blandt vore egne sommetider spredes nogle yderliggående begreber, som ganske vist er fuldstændig uautoriserede, men dem må vi bestandig være på vagt overfor.

Nogle af vore egne medlemmer fordømmer det at drikke en kop kaffe eller en flaske coca cola som en alvorlig synd, men tager ikke i betænkning at snyde deres næste, ødelægge hans gode navn eller overtræde dydens love.

Der er andre, som ville lukke dem ude fra himmelen, som spiser hvidt brød eller hvidt sukker, idet de mener, det er anstødeligt for Herren. Det kan sammenlignes med den forbrydelse at spise kød om fredagen og har omtrent samme betydning i den evige tingenes plan.

Var der nogle, der ville pege fingre ad andre, medens han selv underviser i den slags tåbelige lærdomme? Nogle ville.

Frelseren prædikede imod yderligheder. Han sagde, at vi skulle være »mådeholdne i alle ting«, og advarede imod »farisæernes surdej«, de menneskegjorte lærdomme, som grasserer i verden.

De sidste dages hellige må ikke gå ud fra, at alle menneskegjorte lærdomme er begrænset til dem, der ikke er af vor tro. Der findes ubemyndigede personer iblandt os, som har yndlingsteorier og -systemer, som de forsøger at fremme.

Disse falske begreber bliver til tider basis for kulter og apostatgrupper. Menneskegjorte lærdomme, som cirkulerer blandt sidste dages hellige, er akkurat lige så usunde som menneskegjorte lærdomme, der cirkulerer blandt katoliker, baptister og presbyterianere.

De kan ikke og vil ikke frelse nogen. Yderliggående begreber er ikke guddommelige. Herrens lærdomme er sunde og fornuftige. De vil ikke føre nogen på afveje.

Men den utøjlede fantasi hos en samvittighedsløs egoist, som løber grassat, kan ødelægge troen hos mange lettroende folk.

Alt dette viser endnu engang betydningen af at have levende profeter i Kirken til at modtage vejledning fra himmelen, »så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers tærningespil, når de underfundigt forleder til vildfarelse«.

Apostlen Peter forudsagde: »... ligesom der også blandt jer vil komme falske lærere, som vil liste fordærvelige vranglærdomme ind, idet de endog fornægter den Herre, som købte dem, og bringer hastig undergang over sig selv.«

Den advarsel kan de sidste dages hellige udmærket give agt på, når de af og til kommer ud for personer, som fremsætter den vrangforestilling, »at de tror på en løgn«.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

Æren og værdien af arbejde og selvtillid

af *J. Reuben Clark*, jr.

Følgende artikel er uddrag af en diskussion i 1939, fremsat af afdøde Præsident J. Reuben Clark, Jr., tidligere medlem af Kirkens Første Præsidentskab. Anledningen var en Borger-Konference om Regeringens Styrelse, afholdt i Estes Park, Colorado.

På grund af den voksende tendens hos enkeltpersoner til at støtte sig til regeringen angående hjælp, understøttelse og ydelser, mener man, at de evige sandheder, som Præsident Clark fremsætter, er på sin plads i dag.

Den store leder Brigham Young sagde:

»Mine erfaringer har lært mig, og det er blevet et princip hos mig, at det aldrig er til nogen gavn at blive ved at give, til mand og kvinde, penge, madvarer, klæder eller noget andet, hvis de er ved godt helbred og kan arbejde og tjene hvad de behøver, hvis der er noget på jorden for dem at gøre. Dette er mit princip, og jeg prøver at handle efter det. At følge en modsat kurs ville ruinere ethvert samfund i verden og gøre dem til lediggængere.« *(JD, 11, 297).*

»At give til lediggængeren er lige så dårligt som noget som helst andet. Giv aldrig noget til lediggængeren.« *(Ibid., 6, 19).*

».... sæt de fattige til at arbejde — plante frugttræer, kløve brænde, grave grøfter, lave hegn, eller noget andet nyttigt, og sæt dem derved i stand til at købe kød og mel og andre af livets nødvendigheder.« *(Ibid., 12, 61).*

I Kirkens første dage kom disse ord:

»Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed.

Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem ....« *(L. & P. 68: 31-32).*

Kirken ser i høj grad ned på dovenskab. Flid, økonomi og sparsommelighed bliver hævet til skyerne. Bedrag, gerrighed, uærlighed, løgn, begærlighed og korruption bliver fordømt. Ærlighed, sandfærdighed, ædruelighed, villighed til at give, næstekærlighed, sympati for smerte, elendighed og nød, tjenesteydelse mod andre, fremhæves, så det næsten bliver til en befaling.

I hundrede år har Kirken selv taget sig af sit folks behov og nød, skønt deres prøver til tider har været hårde.

For hundrede år siden plyndrede, brændte og myrdede bevæbnede pøbelhobe os. Jeg taler uden nag eller had, men fuld af næstekærlighed.

Tre gange blev vi med våbenmagt drevet fra vore hjem, og alle vore ejendele, som vi ikke kunne bære på vor ryg eller tage med i vore vogne, blev taget fra os.

Engang flygtede vi for vort liv efter en guvernørs ordre om virkelig udslettelse. Atter og atter byggede vi byer, kun for at blive drevet ud af dem.

Kun én gang, da det syntes at være på det yderste med os, bad vi Washington om bistand — ikke føde, klæder eller husly, men sikkerhed for vor ejendom og sikkerhed for vort liv imod statens aggression og lokal forfølgelse. Præsidenten svarede os, således som jeg tror han måtte have svaret os under sin embedsed: ».... Deres sag er retfærdig, men jeg kan intet gøre for Dem.« *(DHC, 4, 80).*

Da vor Profetleder for femoghalvfems år siden blev slået ihjel af en tøjlesløs lokal pøbelhob, og vi begyndte vor march mod vest over sletter og bjerge under den geniale leder Brigham Young, rejste vi ved egen kraft, uden statstilskud, uden lån, kun fulgt på vor vej af forbandelser fra dem, som drev os ud fra vore hjem og derefter tilegnede sig, uden at betale for det, de ejendele, som de tvang os til at efterlade.

Efter at vi var kommet til bjergenes dale, såede vi al vor hvede, så vi kun havde tilstrækkeligt til at lave mel af til høsten var inde; vort nærmeste forsyningssted var seksten hundrede kilometer borte og kunne kun nås med oksespand; tusinder af andre var på vej for at slutte sig til os. En sværm af græshopper kom, fortærende alt på

deres vej. Hungersnøden bankede på døren. Så kom miraklet med mågerne, høsten blev reddet, sultdøden blev slået tilbage — et mirakel så virkeligt som noget, der hjalp det gamle Israel på flugten fra fangenskabet i Ægypten. Men selv da levede vi af små rationer af den tarveligste føde, suppleret af vilde rødder gravet ud af bakkeskråningerne. Så kæmpede vi videre mod nød og elendighed; slid og slæb var vort daglige liv.

Med Salt Lake City som centrum drog pionergrupper ud mod øst, vest, nord og syd over hele det store område. Hver nybyggerkoloni kæmpede med den samme nød og elendighed, det samme slid og slæb. Ingen hjælp kom udefra, vi drømte aldrig om at bede om det. Kirken hjalp så godt som dens knappe midler tillod det, men naboer ydede den virkelige bistand. Det sidste pund mel blev ofte delt med andre.

Fyrretyve år senere, som en sidste fase i kampen mellem Kirken og regeringen angående polygami, blev al Kirkens ejendom konfiskeret af forbundsregeringen. Kun en del af den blev nogensinde tilbagegivet.

Men Kirken overlevede, folket gik fremad. Karakteren forblev intakt. Vi tog vare på vore egne fattige. I knaphedens tider hjalp naboer hinanden.

Atter og atter gik vi gennem den brændende smelteovn; vi kom ud af den hver gang, lutret, med bundfaldet brændt bort, med en ny ånd, helliggjort.

Vi mormoner har draget omsorg for vore egnes nødvendige fornødenheder i fortiden; vi kan også gøre det nu. Vi kan gøre det i fremtiden, hvis vi kan blive befriet for den demoralisering af karakteren, som følger med en arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi gør ikke fordring på noget monopol på de dyder, der har gjort det muligt, som vi har opnået. Disse dyder har været enhver pioners fælles arv, når han er draget ud over Amerika.

Måske med undtagelse af en gradsforskel har vore erfaringer været de samme erfaringer, som alle pionerer i det vestlige Amerika har gjort. Ingen fik understøttelse, ingen havde mange penge, heller ingen bad om eller modtog noget gratiale fra regeringen. Havde de ventet på disse og havde de virkelig fået dem, ville Amerika aldrig være blevet bygget.

Nogle retfærdiggør vor nuværende financielle kurs ved at sige: »Tiderne har forandret sig«. Det har de, men karakteropbygning har ikke. Retfærdighedens og fremgangens love er evige. Ingen slipper for dem, hverken den enkelte eller nationen.

Et borgerskab, der ikke er korrupt, opbygger en stor stat; ingen stat har nogensinde opbygget et borgerskab, der ikke er korrupt.

Intet menneske er politisk frit, hvis han er afhængig af staten om sit underhold.

En planlagt og statsunderstøttet økonomi slår initiativet ned, tilintetgør fliden, ødelægger karakteren og nedværdiger vælgermassen.

Månedens SPØRGSMÅL ?

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Velsignelser til Efraims efterkommere

Spørgsmål:

Vi diskuterede velsignelserne til Israels tolv stammer, især vers 33 og 34 i afsnit 84 i Lære og Pagter, og fik at vide, at vi er af Efraims stamme. Er dette gennem blodet eller ved adoption? Er de tabte stammer virkelig tabt eller er de i verden, hvor vi ikke genkender dem?

Svar:

På nuværende tidspunkt er de fleste af dem, som modtager evangeliet, af Efraims stamme. Lamaniterne er, således som vi lærer det af Mormons Bog, efterkommere af både Efraim og Manasse. Den optegnelse, som Lehi fik, da han sendte sine sønner tilbage til Jerusalem, erklærede, at han var en efterkommer af Manasse. Vi har gennem åbenbaring til Profeten Joseph Smith fået at vide, at de døtre af Ishmael, som giftede sig med Lehis sønner, var efterkommere af Efraim. Derfor gik Jakobs profeti på Josefs hoved i opfyldelse. Velsignelsen er følgende:

»Et yppigt vintræ er *Josef,* et yppigt vintræ ved kilden, ranker slynger sig over muren.

Bueskytter fejder imod ham, strides med ham, går til angreb på ham,

men hans bue er stærk, hans hænders arme rappe; det kommer fra Jakobs vældige, fra hyrden, Israels klippe,

fra din faders Gud — han hjælpe dig! Og Gud den Almægtige, han velsigne dig med himmelens velsignelser oventil og dybets velsignelser nedentil, med brysters og moderlivs velsignelser!

Din faders velsignelser overgår de ældgamle bjerges velsignelser, de evige højes herlighed. Måtte de komme over Josefs hoved, over issen på fyrsten blandt brødre!« *(1. Mos. 49: 22—26).*

Da Herren sendte sine disciple ud for at forkynde evan-

geliets budskab i hele verden, underrettede han dem om, at der ville komme en tid med frafald, da manges kærlighed ville blive kold. Efter at have sagt dette erklærede han:

»Og atter, dette riges evangelium skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle nationer; og da skal enden komme, eller de ugudeliges undergang.« *(Joseph Smith 1:31).*

Denne profetiske udtalelse var en henvisning til, at evangeliet skulle gengives, og at der ville blive undervist i det i hele verden. Efter disse gengivelsens dage ». . skal solen formørkes og månen ikke give sit lys og stjernerne falde ned fra himmelen, og himmelens kræfter skal rystes.« *(Ibid., 1:33).*

Under denne gengivelsesperiode ville den byrde at forkynde evangeliet hvile på Efraims efterkommere, med andre ord de sidste dages hellige. I dag er denne profetiske udtalelse ved at gå i opfyldelse. I *Lære og Pagter, afsnit 133,* har Herren givet os denne afgørende oplysning:

»Våg derfor, thi I ved hverken dagen eller timen.

Lad derfor dem, som er blandt ikke-jøderne, fly til Zion, og de, som er af Juda, fly til Jerusalem, til Herrens hus' bjerge.

Gå ud fra alle folk, fra Babylon, ja, ud af ugudelighedens midte, som er det åndelige mørke.

Men sandelig, så siger Herren: Jeres flugt skal ikke ske med hast, men forbered alt, og den, som går, skal ikke se sig tilbage, at ikke pludselig fordærv skal komme over ham.« *(vers 11—16).*

Af denne og andre åbenbaringer i Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter får vi at vide, at jøderne skal samles i Jerusalem. På det amerikanske fastland skal de omvendte israeliter og ikke-jøderne samles med de sidste dages hellige, og åbenbaringen fastslår, at de som kommer fra ikke-jøderne, skal »fly« til Zion. Imidlertid skal de ikke drage ud »med hast«, det vil sige, at de sidste dages hellige skal berede vejen. De bygger templerne og vejene og udfører de arbejder, som er nødvendige for Israels stammer, når deres profeter skal tale til dem og de skal modtage deres kald til at komme til Zion. Vi ved meget lidt om de »tabte stammer«, hvem de er eller hvorfra de vil komme. For vort øjeblikkelige behov er det tilstrækkeligt at stole på Herrens ord angående disse stammer og deres komme, og Herren har åbenbaret følgende:

»Og han skal lade sin røst høre fra Zion, og han vil tale fra Jerusalem, og hans røst skal høres blandt alle folk.

Og det skal være en røst som mange vandes lyd og som en stærk tordens røst, der skal nedstyrte bjergene, og dalene skal ikke mere findes.

Han skal befale det store dyb, og det skal drives tilbage til nordenlandene, og øerne skal forenes til ét land.

Og Jerusalems land og Zions land skal vende tilbage til deres eget sted, og jorden skal blive, som den var, før den blev delt.« *(Ibid., 133:21—24).*

Vi læser i 1. Mosebog, at i begyndelsen var alt landet på ét sted, da det var i Pelegs dage *(1. Mos. 10:25),* at jorden blev delt. Nogle Bibel-kommentatorer har konkluderet, at denne deling var en deling, der drejede sig om jordens indbyggeres emigrationer og deres deling af jordens territorium iblandt sig, men dette er ikke tilfældet. Selv om det er en meget kort udtalelse, taler den dog om en yderst betydningsfuld begivenhed. Delingen af jorden var ikke en deling af jordens indbyggere i stammer og folk, men en sønderbrydning af fastlandene, således at landets overflade blev delt og skabte den østlige og den vestlige halvkugle. Ved at se på et verdenskort vil man opdage, hvorledes strækningen mellem den nordlige og sydlige kyst på den amerikanske halvkugle og Europa og Afrika ser ud, som om de engang har hørt sammen. Naturligvis har der været mange forandringer på jordens overflade siden begyndelsen. Vi får gennem åbenbaring at vide, at tiden vil komme, da denne tilstand vil blive forandret, og at jordens overflade vil komme tilbage igen som den var i begyndelsen og alting være på ét sted. Dette er bestemt fastslået i *Lære og Pagter,* afsnit *133: 18—20* med følgende ord:

». . . da Lammet skal stå på Zions bjerg og med ham et hundrede og fire og fyrretyve tusinde, som har deres Faders navn skrevet på panden.

Bered jer derfor på Brudgommens komme; gå ud og mød ham.

Thi se, han skal stå på Oliebjerget og på det mægtige hav, det store dyb og på øerne i havet og på Zions land.«

Nøjagtigt hvornår denne store forandring skal komme, ved vi ikke. Hvis jorden imidlertid skal genoprettes som den var i begyndelsen, vil alt landets overflade igen være på ét sted som den var det i Pelegs dage, da denne store deling blev foretaget. Europa, Afrika og øerne i havet, herunder Australien, New Zealand og andre steder i Stillehavet må bringes tilbage og forenes som de var det i begyndelsen.

Før dette store værk bliver udført, må profetien angående Israels stammer, således som det er berettet i Lære og Pagter, gå i opfyldelse. Gennem forkyndelsen af evangeliet i alle dele af verden er det forberedende arbejde ved at blive udført. De »tabte stemmer« vil blive opdaget, og, som åbenbaringen siger det, de tabte får blandt ikke-jøderne vil fly til Zion og jøderne til Jerusalem, som Herren har forordnet det. Forløseren vil komme og indtage sin plads som kongernes Konge, og den store tid med den tusindårige regering vil blive indledt.

Joseph Fielding Smith.

Hvis man ikke finder fred i sig selv, er det unyttigt at søge den andre steder.

La Rochefoucauld

★ ★ ★

Bedre en tør bid brød med fred end huset fuldt af sul med trætte.

★ ★ ★

Den onde hører på onde læber, løgneren lytter til giftige tunger.

Lyset:

SYMBOLET PÅ GUDS VERDEN

Af *Alma Sonne, assistent til De Tolvs Råd.*
(Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, Utah, april 1965)

Mine brødre og søstre, vi har hørt meget under denne konference om hjemmet og familien, og jeg er sikker på, at De alle ved, at de er civilisationens enheder. En nation kan ikke nå højere end sine hjem.

Bruce Barton fortæller i en af sine bøger, *On the Up and Up,* om en præst, som fornylig havde besøgt et sogn, hvor han med held havde arbejdet i tredive år. Den gamle kirke var ved at smuldre, og egnen omkring den var blevet til et slumkvarter. De familier, han havde kendt så godt, var blevet spredt ud til forstæderne, og kirken var naturligvis lukket. »Hvad er der tilbage«, jamrede han selvmedlidende, »at vise af alt mit arbejde?« Han kunne ikke forstå, at alt var tilbage. Nogle af folkene, deres sønner og døtre, var tilbage. For dem havde han prædiket søndag efter søndag. Han havde opbygget deres tro, gjort deres liv rigere og givet dem fornyet opmuntring til at leve et retskaffent liv.

Der er ikke noget, der er mere vigtigt end folk — vore egne naboer og venner. De er dyrebare i Guds øjne. At omvende dem fra deres egensindighed og synd er vor største pligt. Gud elsker dem, og midt i de forandringer, der kommer og går, er de stadig Hans skatte. Det er min overbevisning, at Han er mere interesseret i dem end i deres ejendele, som f. eks. obligationer og aktier, huse og jord. Vi kan ikke kæmpe imod forandringen, for vi lever i en foranderlig verden. Stadighed er der kun lidt garanti for. Der er imidlertid ting, der ikke forandrer sig. Ære er, ligesom sandhed, ikke nogen sammensat ting. Den forandrer sig aldrig. Den er det lys, som oplyser vor sti. Jeg antager, at alle mennesker har en grad af lyset i sig. Sommetider er det meget svagt, sommetider er det blevet slukket af onde tanker og handlinger. Det menneskelige sind er formørket af jordens skygger. Ordet »lys« viser sig mange gange i skriften, både den ny og den gamle. Når det gør det, er det symbolsk for sandheden, for Guds ord er sandhed.

Det var mange gange på Mesterens læber, når Han talte og når Han samtalede med folk. Jeg læser fra Hans Bjergprædiken:

»Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset.

Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.« *(Matt. 5:15—16).*

Til Nikodemus, den jødiske rådsherre, som kom til Jesus om natten, var Frelseren lidt mere tydelig: Han sagde: ».... dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket mere end lyset; thi deres gerninger var onde.« *(Johs. 3:19).*

Hvad sker der, når et lys bliver svagere — når en mand, en kvinde, en familie, et folk viger bort fra de standarder, ved hvis hjælp de har rejst sig og har haft fremgang? Så går alle ting i forfald. De bygger deres bygninger på sand. Modgangens vinde blæser. Stormene kommer, og bygningerne styrter sammen. Deres håb, deres ærgerrighed og deres inderste følelser og længsler bliver rystet. Deres hus bliver lagt øde for dem. Det er den tragedie, der kommer af et ubeslutsomt og misligholdt liv.

Aktivitet i Kirken er en af de bedste beskyttelser; den er nødvendig for vækst og udvikling. Lyset trænger ikke gennem mørke steder uden nogen anstrengelse og nogen opfordring. Det kræver den enkeltes energi, personlige kontakter, tålmodighed, flid og inspiration fra hengivne missionærer og lærere at sprede lyset og indpode evangeliets budskab i folks hjerter.

Evangeliet er et fyrtårn, som leder menneskeheden gennem livets rejse. Det viser vejen. Det inspirerer til uselvisk arbejde. Det fylder sjælen med kærlighed til andre, og det er den rene, oprindelige tro, som blev forkyndt af store mænd som Peter og Paulus.

Jesus skitserede vejen til lykke, for hans evangelium er en livets vej. Det er den grundvold, hvorpå De og jeg må bygge vort liv. Der findes ingen anden sikker og pålidelig vej for os at følge, thi ».... snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den.« *(Mat. 7:14).*

De, som har talt i dag og tidligere fra det sted, hvor jeg nu står, har bevidnet Jesu Kristi guddommelighed. Hans ord er højtidelige erklæringer om sandheden, og Hans lys er et brændende lys for hele verden. Det lys vil aldrig svinde bort, for »Himmelen og jorden skal forgå«, sagde Han, »men mine ord skal ingenlunde forgå.« *(Ibid., 24:35).*

Det vil overleve den hårde, overfladiske kritik fra bigotte og kyniske mennesker. I alle sine påstande baga-

telliserede og undervurderede Jesus aldrig betydningen af sit budskab til verden.

Mange af Dem, som lytter til mig i dette øjeblik, og jeg hentyder til de sidste dages hellige, har indført evangeliet i Deres liv. De har prøvet det. De har levet efter det. Det har ledet Deres skridt og har til stadighed mindet Dem om Deres pligt mod Gud og Deres medmennesker. Deres overbevisning er blevet dybere, og Deres forståelse for evangeliet er blevet større; De har erkendt, at præstedømmet er den livgivende kraft i Kirken; De har læst Kirkens litteratur, herunder Mormons Bog; tvivl og uvished er forsvundet; lærdomme og principper er blevet undersøgt og sammenlignet med dem, som der undervises i i andre kirker. De ved formålet og meningen med livet på jorden. De har besvaret de spørgsmål, som har forvirret menneskeheden i århundreder, nemlig: Hvorfra er jeg kommet? Hvorfor er jeg her? og, Hvad er min skæbne? De er beroliget og tilfreds.

Genopvækkelsen af troen og begejstringen hos de første hellige og Jesu efterfølgere efter korsfæstelsen og opstandelsen er et af historiens undere. De havde også undersøgt og udforsket. De blev overbevist, af det de havde set og af den Helligånds tilskyndelser, om at Jesus er Kristus, den forjættede Forløser, at sandheden var blevet personificeret for deres øjne, og de erkendte det. Beviset var overvældende. De kunne ikke med god samvittighed fornægte det.

Må vi være tro mod vor overbevisning. Må vi være loyale mod vore standarder. Må vi tjene Herren med et eneste formål og leve retskaffent for ham og alle mennesker, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

»IKKE SOM VERDEN GIVER«

af biskop *Robert L. Simpson* af det Præsiderende Biskopråd.

Mine kære brødre og søstre!

Allerførst vil jeg gerne fortælle Dem en lille oplevelse, som jeg havde da jeg var otte år. Det var en erfaring i kundskab og lærte mig en lektie, som jeg aldrig vil glemme.

Jeg husker den spænding vi følte, da vi skulle lære simpel dividering. Tre går fem gange op i femten. Det syntes næsten som et mirakel, da lærerinden desuden lærte os, at alt hvad vi havde at gøre var at multiplicere svaret med divisoren, og så ville vi få det tal, vi startede med. Hun sagde, at hvis vi fulgte denne enkle plan og fremgangsmåde, kunne vi kontrollere ethvert dividerings-problem og forvisse os om, at svaret var rigtigt.

Nogle få dage senere havde vi vor første prøve i simpel division. Jeg skal aldrig glemme, da jeg vendte mig til min skolekammerat og forkyndte: »Jeg har fået ug«. Han sagde: »Hvordan kan du vide det? Vi har ikke fået karakter for vore papirer endnu«.

»Jeg ved jeg får ug, fordi jeg kontrollerede hvert svar. Jeg gangede svaret med divisoren, og jeg sikrede mig, at det var nøjagtigt det samme tal, som vi startede med. Jeg vèd jeg får ug.«

Og ganske rigtigt var det ug, fordi jeg stod på solid klippegrund. Der var ingen tvivl i mit sind. Jeg havde at gøre med en eksakt videnskab, og for første gang i mit liv følte jeg mig virkelig sikker på noget, som jeg havde lært i skolen. Dette var en eksakt videnskab, og jeg var i stand til at bevise mit svar uden for al tvivl.

Nu tror jeg, at hvis der var et fælles ønske i verden i dag blandt hele menneskeheden, ville det være et ønske om fred — fred i verden, fred i hvert land, fred i samfundet, endda en følelse af fred i hvert hjem, og måske allervigtigst, fred i sindet.

Vor tid vil sandsynligvis gå over i historien som psykiatriens, psykologiens og beroligelsesmidlernes tid. Nu er det ikke min mening at antyde, at der ikke er brug for de professionelt trænede til at behandle de mentalt forstyrrede eller til at foreskrive den rette medicin for de overanstrengte, men jeg tror af hele mit hjerte og hele min sjæl, at det meste af den uro og ængstelse, der findes i menneskenes hjerter og sind i dag, kan fjernes ved at man vender tilbage til tro på Gud og det deraf følgende ønske om at adlyde Hans befalinger.

For mig, og jeg er sikker på den også er det for Dem, er Guds plan som en stor motorvej. Denne motorvej er bygget på solid grund, den er bygget over de tågeindhyllede dale, og den er bygget højt ovenover sumpene med vantro, egenkærlighed og umoral. Herren selv har sagt: »Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørke, men have livets lys.« *(Johs. 8:12).*

Vor Himmelske Fader har også sagt, at der er love, som er uigenkaldeligt fastsat i himmelen, ifølge hvilke alle velsignelser er forjættet. (Se *L. & P. 130: 20—21).* Hvis vi holder loven, høster vi lykke. Hvis vi overtræder loven eller negligerer loven, får vi problemer, og vi bliver ulykkelige. Det er lige så enkelt som dertil.

Og når vi så tænker tilbage på min oplevelse i tredie klasse, hvor meget er det så ikke det samme med Guds love. Hans love er også ufravigelige, sikre, bevidste, og alt hvad vi behøver er at holde Hans love, og så vil vi blive lykkelige, vi vil få fremgang, og vi vil igen komme i Hans nærhed.

Jeg inviterer Dem og alle andre mænd, alle kvinder, alle børn, alle folk overalt til at slutte sig til Guds plan. Lad os for eksempel se på Hans sundhedslov. Hvorfor have al den forstyrrelse som vi har i verden i dag på grund af svigtende sundhed, når alt hvad vi behøver at gøre, er at følge Guds plan, som den er åbenbaret i vore dage, og så vil vi højst sandsynligt få den fred i sindet, som et stærkt, sundt legeme giver.

Sammen med Dem vil jeg gerne delagtiggøre verden i den store sandhed, at alt hvad vi har at gøre er at give vor Himmelske Fader en tiendedel af vor indkomst til-

bage, og atter vil vi have fred i sindet, når vi uegennyttigt hjælper med til at opbygge Hans rige.

Sammen med Dem vil jeg gerne give verden den store sandhed, at vi må have kærlighed og enighed i vore hjem, og her kan vi atter få den fred i sindet, som ikke kan opnås på nogen anden måde.

De samme ting kan siges om sabbatdagen, om at holde den hellig, og om den fred, som kommer til alle, som holder dette store bud.

Det samme kan siges om princippet at bede. Når vi har samfund med vor Himmelske Fader, så lad Ham vide, at vi elsker Ham og at vi har i sinde at holde Hans befalinger, så godt det står i vor magt.

Ja, brødre og søstre, der findes evige sandheder. To dele brint og en del ilt er vand. Det var således, da vor Himmelske Fader skabte jorden. Det er således i dag, og det vil altid blive ved at være således. Dette er en evig sandhed indenfor kemien. πr^2 har altid været og vil altid blive ved at være den formel, hvormed man finder arealet af en cirkel. 300.000 kilometer i sekundet har været og vil altid blive ved at været lysets hastighed. Einstein har i vore dage givet os, at E er lig med MC^2, relativitetsteorien.

Når vi citerer disse evige sandheder, er de meget simple. De er ikke komplicerede. Alle grundlæggende sandheder synes at være enkle. Det er først, når vi går ud over sandhedens rige, at vi bliver komplicerede, at vi bliver forvirrede i vort sind og vore følelser.

Brødre og søstre, kan vi forenkle vort liv, forenkle vor levevis, tage os tid til at gøre de ting, som skal gøres? Hvis der ikke er tid i vort liv til vore Familie-Hjemmeaftener, så er der noget galt, og vi er ved at gå bort fra den måde, vor Himmelske Fader vil have os til at leve på. Hvis der ikke er tid i vort liv til personlig bøn, så må vi tage mål af os selv. Hvis der ikke er tilstrækkelig tro eller penge til at give vor Himmelske Fader Hans tiendedel tilbage, så er vi uøkonomiske med vore sager, og vi er ved at komme bort fra de ting, som ville bringe os ren og enkel lykke.

Brødre og søstre, derfor er evangeliet fred i sindet, og kun med den fart, hvormed vi kommer tilbage til Standardværkerne og giver agt på Hans grundlæggende principper, vil vi få den fred i sindet, som Kristus selv talte om, da Han forkyndte for verden: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!« *(Johs. 14:27).*

Verden giver på en anden måde end Kristus giver, og når vi tager del i det, som verden giver, begynder vi på at række ud efter vore nerveberoligende midler. Men når vi rækker ud efter Jesu Kristi evangelium, og når vi rækker ud efter Kirkens Standardværker og de sandheder, der er åbenbaret i dem, så vil vi få glæde i vort liv, og vi kan love alle mennesker, at der vil blive lykke i deres liv. Vi kan ydermere sige, at de vil få en fred i sindet, som vil bringe vished til deres sjæle og give dem den lykke, som alle vor Himmelske Faders børn er berettiget til.

Jeg bevidner dette og beder, at vi må leve således, i Hans Søns, Jesu Kristi navn. Amen.

(Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, Utah, april 1965).

Hjælpeforeningen

I et af mine iøvrigt meget få »mørke øjeblikke« faldt jeg over nedenstående artikel, som straks gav mig nyt mod, større forståelse af mit ansvar og et forstærket indtryk af Hjælpeforeningens betydning. Jeg følte, jeg måtte dele den med jer, søskende, så her er den:

HJÆLPEFORENINGEN ORGANISERET VED ÅBENBARING

»Det er et vidunderligt syn for mig at se ud over denne vældige forsamling af søstre, som er aktive i frelsens vidunderlige værk og med at styrke deres søstre i Kirken åndeligt. Profeten Joseph Smith blev inspireret af Herren til at give Kirken sådan en vidunderlig organisation, hvori søstrene kunne finde en yderst vigtig aktivitet, en aktivitet, som ikke blot gavner dem, der deltager i den, men alle som er medlemmer af Kirken.

De er i sandhed barmhjertighedens søstre, der udfører en af Kirkens store opgaver i ydmyghed og tro, hvilket i sandhed er rosværdigt og inspireret.

I de dage, da Paulus virkede her på jorden, var der øjensynligt ikke udtænkt en sådan organisation. Det fremgår af Skriften, at der ikke på den tid var plads for den betydning, søstrene kunne have. Paulus skrev noget derom:

Kvinderne skal tie i jeres menighedsforsamlinger, thi det tilstedes dem ikke at tale, men de skal underordne sig, som også loven siger.

Er der noget, de ønsker oplyst, lad dem så spørge deres mænd hjemme; thi det er usømmeligt for en kvinde at tale i en menighedsforsamling. (1. Kor. 14:34-35).

Hvor bør vi være taknemmelige, fordi vi har det privilegium at leve i denne uddeling, hvor synspunkterne er blevet udvidet til at være mere overensstemmende med guddommelig sandhed. Desuden er der blevet plads for hustruer og mødre til også at yde deres tjeneste i Kirken. *Hjælpeforeningen blev åbenbaret for Profeten Joseph Smith som en fundamental del af evangeliet* (fremhævet af I. R.). Og hvor bør vi yderligere være taknemmelige for den oplysningens tidsalder, vi lever i. Herren har i sandhed holdt sit ord: Kundskaben er ifølge Hans forudsigelse blevet mangfoldig. Nu ligger den storslåede mulighed for at yde sin tjeneste og opnå myndighed til at opbygge og fremme Guds Rige lige foran hvert eneste medlem af Kirken, både for mænd og for kvinder. Alt dette er opfyldelse af de gamle profeters profetier. Jesu Kristi Evangelium er ikke et regeringssystem, hvis pligter alene påhviler dem, som har det guddommelige Præstedømme. Der er arbejde for søstrene at udføre, der er visse ansvar lagt hen til dem, som de kan udføre langt hurtigere end deres mænd, som har Præstedømmets guddommelige myndighed. Intet er blevet overset eller glemt ved Evangeliets gengivelse. Herren har sørget for veje og midler, hvorved hver eneste sjæl kan finde et eller andet at gøre for Guds Riges fremme. Der er ikke plads i Kirken for dovenskab. Det har vi en sang, der siger os ganske tydeligt; den blev skrevet af Josephine Pollard, og lyder således:

Fuld af gerning er min dag — førend solnedgang —
for mig selv og kæres sag — førend solnedgang.
Hver en dårlig tanke slette,
vi med hjertets kraft udrette,
og af dagens gerning trætte — førend solnedgang.

Kærligt ord jeg sige må — førend solnedgang —
og min røst mod synden gå — førend solnedgang.
For din broder bøn at bede,
hen til lyset næsten lede,
til at hjælpe være rede — førend solnedgang.

Som jeg vandrer på min vej — førend solnedgang —
Herrens bud jeg glemmer ej — førend solnedgang.
Der er synd, som må bekendes,
fra al uret må omvendes,
skal velsignelsen mig sendes — førend solnedgang.

Ved Evangeliets gengivelse oversås Herren ikke noget som helst. Han siger med sandhed, at Evangeliets »fylde« er gået ind. Der er sørget for, at hver eneste sjæl, som vil, kan finde noget at udføre. Det fremgår af Pauli brev til menigheden i Korinth, at der ikke på den tid var plads for kvindernes indsats hverken i det borgerlige samfund eller i Kirken. Hvis de lyttede til deres mænds råd og vejledning, var deres frelse sikret.

Sådan var det øjensynligt ikke i det gamle Israel, men det kan have været noget, der blev pålagt dem under det romerske og græske styre. Vi læser, at kvinderne i Israels første tid var aktive og havde pligter at udføre, og at der ligefrem var profetinder iblandt dem. En sådan kendt skikkelse var Debora, der omtales som profetinde, til hvem folket gik hen for at få råd, og hun blev en dommer i Israel. Det fremgår af beretningen i 2 Mos. 15:20 om Israels udgang af Ægypten, at Miriam, en søster til Moses og Aron, og som omtales som profetinde, tilsyneladende havde fået myndighed, særlig i forbindelse med opgaverne inden for Israels kvinder.

I denne den største af alle uddelinger — fordi det er den sidste — har kvinderne fået et vist mål af guddommelig myndighed, især hvad organisationens styre og instruktioner til gavn for kvinderne i Kirken angår.

Hjælpeforeningen har fået et godt navn, for den blev organiseret til vejledning, instruktion og udvikling af kirkens kvindelige medlemmer. Der kan ikke herske tvivl om, at profeten Joseph Smith blev guddommeligt inspireret til at organisere søstrene og give dem pligter at udføre til gavn og styrke for kvinderne, både timeligt og åndeligt. Frelsen er åben for alle, både mænd og kvinder, gennem trofast lydighed mod frelsens principper.

Sikkert er det, at Jesu Kristi Kirke ikke ville have været komplet i sin organisation, hvis ikke denne vidunderlige forening var blevet oprettet. Der er så mange ting, søstrene kan udrette med at pleje de syge, undervise og hjælpe søstrene både på det åndelige og det timelige område. Denne genoprettelse ville ikke have været fuldkommen uden Hjælpeforeningen, hvori søstrene kan yde en guddommeligt anvist tjeneste, som er så nødvendig for Kirkens velfærd. Må Herren velsigne jer alle.« (Præsident Joseph Fielding Smith ved Hjælpeforeningens årlige generalkonference, september 1964.)

Søskende, læs denne artikel mere end én gang, prøv at få et virkeligt billede af, hvad det hele drejer sig om. Må dens indhold brænde sig fast i jeres bevidsthed og blive jer til styrke i det kommende års arbejde, derom beder — for Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse

Inger Rasmussen.

blive forsynede med et Titelblad og Indholdsliste, saa at det Hele kan indbindes og ligeledes i Aarets Løb med Propheten Joseph Smiths Portrait til at indbindes med; hvilket vil være frit for dem, som betaler for hele Aargangen; og et saadant Værk vil være af stort Værd for dem og deres Børn efter dem, naar denne Verdens Riger ere forsvundne, og Guds Rige, som nu er foragtet, bliver almindeligt paa Jorden.

De Ældste, som reise om i Danmark, Norge og Sverrig at prædike Evangeliet, anmodes om at uleilige sig med at samle Subskribenter paa Stjernen, som og at bidrage til dens Fylde ved at meddele os Artikler om Evangeliet og Beretninger om deres Missioner; men de, saavelsom Handlende i Almindelighed, paamindes om at sælge den allene til Abonnenterne, eftersom vi skal udgive et lige Antal af hvert Nummer og beholde nogle faa, for at kunne forsyne nye Subskribenter igjennem Aarets Løb.

Med det andet Nummer ville vi begynde og i de følgende Numre fortsætte denne Kirkes Historie kortfattet, fra dens Oprindelse til nu, og leilighedsviis Aabenbaringer, der ere givne til denne Kirke formedelst Joseph Smith. Vi agte også i vort næste Nummer at gjøre Bemærkning om nogle af de afskyelige Løgne, der ere publicerede om ham og de Hellige ved nogle af de fromme Præster og Redactører i dette Land«.

Vi har bibeholdt retskrivningen, som den forekommer. Der er sikkert flere småting, som ikke kan stå for en nærmere undersøgelse af ortografien. »Stjernen«, som bladet altid blev kaldt og stadig kaldes, udkom én gang om måneden og blev trykt hos F. E. Bordings bogtrykkeri. Erastus Snow var ansvarshavende redaktør, mens Peter O. Hansen virkede som oversætter og redaktionssekretær. I det andet år af »Stjernen«s eksistens blev bladet udgivet to gange om måneden, den 1. og den 15. Det er interessant her at bemærke, at de ældre og mere fremtrædende bogtrykkerier nægtede at udføre arbejdet for »mormonerne«. Det var da på anbefaling af Peter O. Hansens kone, at Bording påbegyndte trykningen. Han havde netop nedsat sig som selvstændig bogtrykker og trængte til

kunder, og »Stjernen« kom da som en himmelsendt gave til ham. Han døde den 3. februar 1884 efter at have oparbejdet en blomstrende forretning, som gik tilbage til trykningen af »Stjernen«. Indtil 1877, da den svenske »Nordstjärnan« påbegyndtes, var »Skandinaviens Stjerne« det eneste organ for Kirken i de tre nordiske lande. Abonnementsprisen det første år var 24 skilling per kvartal, men da bladet begyndte at udkomme to gange om måneden, blev prisen nedsat til 3 skilling per nummer eller 1 rigsdaler og 3 mark om året. I de første par år udkom »Stjernen« i et oplag på 1000, som ti år senere forøgedes til 2700 eksemplarer.

I de mange år, der er gået siden det første nummer så dagens lys, har »Stjernen« været en kærkommen gæst i mange hjem, både i Danmark og Amerika. Den har bragt megen trøst til en enlig sjæl ude på landet, som boede langt fra en organiseret gren. Ved lampens lys er den blevet studeret fra første til sidste side og har skabt grundvolden til en bedre forståelse af mange af evangeliets grundsætninger. Når danske medlemmer forlod deres fædreland, blev bladet i mange tilfælde bindeleddet mellem de to lande. Emigranterne rejste ud for deres religions skyld, men de glemte aldrig det sted eller den gren, hvor de først kom i forbindelse med Kirken. Når »Stjernen« så nåede Utah, ja, så var forbindelsen med fødelandet genoprettet. Her så de navne, som de kendte, måske en gammel broder eller søster, der havde betydet meget for dem, da de først kom ind i Kirken og lærte evangeliet at kende. Og derfor kom den kære »Stjerne« so men velset gæst, fordi den bragte mange dejlige minder frem og satte dem i en stemning, hvor de kunne meditere over de svundne år.

Ved slutningen af året 1851 bestod Missionen af 12 organiserede grene fordelt på 3 distrikter eller konferencer, som de dengang blev kaldt. Der var København Konference med 6 grene (København, Christianshavn, Hirsholm, Sønder Oredrev, Frankerup og Bornholm); Fredericia Konference med at kende. Og derfor kom den kære »Stjerne« som en velset med fire grene, nemlig Aalborg, Kjeldgaard, Hals og Nørresundby. Der var omkring 500 medlemmer indbefattende 12

lokale ældster og en del præster, lærere og diakoner. Frugten af evangeliets forkyndelse havde således været god gennem hele året 1851, og efter kun 1½ års forkyndelse syntes Kirken at være vel grundet i Danmark. Der var jo ikke overvældende mange missionærer, og alligevel havde disse fået nået dette imponerende tal trods skarp forfølgelse og modstand fra så godt som alle kredse. Men de var alle besjælet af ægte tro og ædel overbevisning om sandheden i deres budskab. Deres prædikener var ikke konventionelle, og de dyssede ikke deres tilhørere i søvn, men der var en levende flamme, som aldrig gik ud og som tændte andres tro og begejstring.

Emigrationen begynder

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har emigrationen spillet en uhyre rolle siden dens organisation. Læren om Israels indsamling til Zion blev forkyndt med stor overbevisning, og mange omvendte blev tiltrukket til Kirken netop på grund af denne lære. Tanken om et sted, hvor de hellige kunne leve og bo i endrægtighed, tiltalte dem. Indtil begyndelsen af året 1852 havde de amerikanske missionærer ikke dvælet meget ved denne læresætning, men Ånden syntes at indvirke på de hellige. Det var jo en indsamlingens uddeling. I begyndelsen af året skrev præsident Franklin D. Richards, præsident over Den britiske Mission, og en af de tolv apostle, til præsident Erastus Snow og meddelte i sit brev, at hvis nogen af søskende i Danmark eller Skandinavien ønskede at emigrere til Utah, da ville de være velkomne til at slutte sig til et større rejseselskab af engelske medlemmer, som skulle tiltræde den lange rejse i februar måned. Da Erastus Snow bekendtgjorde dette nogle få dage før selskabets afrejse fra England, var der 9 medlemmer, der var villige og rede til at rejse. De traf hastige forberedelser til afrejsen, som de begyndte den 31. januar 1852, midt i vinteren. Navnene på disse første ni personer, der blev forløbere for den store emigration, som i de næste årtier fandt sted, var: Rasmus Petersen, hustru og adoptivbarn; Conrad Emil Edvard Schvaneveldt, hustru og to børn og to ugifte mænd Wilhelm

Knudsen og Niels Olsen. De tog med diligence fra København til Korsør og tog med færgen over Storebælt og Lillebælt og kom til Rendsborg den 2. februar og fortsatte rejsen den næste dag til Altona, hvor ældste George P. Dykes tog imod dem. Efter at han havde inviteret dem til middag, hjalp han dem ombord i dampskibet »John Bull«, og de ankom til London den 5. februar. Derfra tog de med toget til Liverpool. Da de kom dertil, fik de meddelelse om, at de var kommet for sent til at sejle med »Ellen Maria«, som netop samme dag havde forladt Liverpool. En slem skuffelse! Det lille rejseselskab måtte derfor blive i Liverpool, og opholdet blev på en hel måned. Man kan let sætte sig ind i deres skuffelse. Det er aldrig rart at vente; ventetiden kan være en prøvelsens tid. I mellemtiden ankom Erastus Snow til Liverpool med et selskab på 19 emigrerende skandinaviske medlemmer, og sammen med det første rejseselskab på 9 forlod de den 11. marts 1852 Liverpool på dampskibet »Italy«. Det var en behagelig overraskelse at træffe de ni første emigranter, selv om det naturligvis var uventet. Og så begyndte da den lange og trættende rejse; det var ikke et spørgsmål om timer eller dage om at nå Saltsøstaden, men der kunne ofte gå måneder, før emigranterne nåede deres bestemmelsessted. Præsident Snow organiserede de 28 emigranter med Ole C. U. Mønster som leder. Broder Mønster var blandt de 15 første døbte i Danmark. Omtrent to måneder senere nåede de New Orleans, nemlig den 10. maj. Rejsen fortsattes derefter op ad Mississippifloden til Kanesville, det nuværende Council Bluffs i staten Iowa, hvortil de ankom i god behold og i godt humør. I begyndelsen af juli sluttede de danske emigranter sig til et stort rejseselskab, der traf forberedelser til at komme til Utah. Den lange og trættende rejse fandt sin afslutning i Salt Lake City den 16. oktober 1852. Den 16. oktober! Rejsen havde med andre ord varet omtrent ni måneder. Vi har svært ved at forestille os en så lang rejse i denne vor jetalder. Det må have været et anstrengende foretagende, især rejsen over de endeløse sletter med oksekærrer. Mange små tragedier udspilledes her i form af sygdom, vanskeligheder og dødsfald. Men det danske selskab nåede Zion i god behold.

Præsident Snow bliver afløst

Præsident Erastus Snow, den første præsident for Den danske Mission, blev afløst i slutningen af februar 1852 ved en konference for hele Missionen, der blev afholdt i København fra den 20. til den 22. februar. Konferencen blev afholdt i en stor og dejlig sal i »Hotel du Nord«. Den vigtigste transaktion, der fandt sted, var afløsningen af præsident Snow og indsættelsen af ældste John E. Forsgren som den nye præsident. Som rådgivere blev Peter O. Hansen og Hans Peter Jensen indsat.

Konferencedeltagerne fik en beretning om den såkaldte »Evige Emigrationsfond«, som kort forinden var blevet oprettet i Zion og i Den britiske Mission. Ved konferencen blev grundvolden lagt til fonden, og der blev indsamlet 450 rigsdaler. På ovennævnte konference blev det også vedtaget at indsende en ansøgning til konge og rigsdag om oprejsning og erstatning for de tab, de hellige havde lidt ved pøbelvældet. Præsident Snow talte indtrængende til de forsamlede og da især til præstedømmets medlemmer om deres pligter og ansvar, og det var også ham, der rådede dem til at indsende ansøgningen til kongen og rigsdagen.

Denne ansøgning til Rigsdagen aftrykker vi hermed som et minde om den første vanskelige tid, Kirken, missionærerne og medlemmerne havde i Danmark. Vore første medlemmer var ganske afgjort ikke blevet beskyttet af den grundlovsparagraf, der sikrede religionsfrihed. Ansøgningen var forsynet med omkring 850 underskrifter.

Ansøgning til Rigsdagen.

Som Danmarks troe Undersaatter henvende vi os allerunderdanigst, med kjerlig Tillid, til vor høitelskede Konge og hans ædle Raad i Rigsdagen. Som en Comitee for de Sidste-Dags Hellige og undertegnede Undersaatter, bede vi om Bønhørelse i følgende Andragende: At vore Personer, Gods og Eiendom maa blive beskyttet i vor Gudsdyrkelse, efter den Frihed, som Grundlovens § 80 og 81 tilsiger os. –

Efter at vi i mange Aar har sukket med Længsel efter den Frihed i Gudsdyrkelse, som vor Skaber og Gud har sat Mennesket i Verden med, have vi nu, ved vor kjere Landsfader Kong Frederik den 7des og hans ædle Raads felleds Virksomhed, erholdt denne Velsignelse; hvilken vi med stor Glæde og Taknemmelighed modtoge, og det smerter os nu, at vi skulle nødes til at besvære vor høie og agtbare Regjering med følgende sørgelige Tidender om hvad der i det sidste Aar hyppigen paa forskjellige Steder i Landet er udøvet, idet mange voldsomme, morderiske og barbariske Mishandlinger ere foretagne imod et Folk, der ikke har gjort sig skyldig i nogen Lovs Overtrædelse; men kun har havt til Hensigt at ære vor Gud og opholde Kongens Regjering og gode Love, efter vor Herre Jesu Christi Lærdom i det ny Testamente med al Sædelighed og Orden.

Paa Grund af flere forskjellige Optøier og Overfald ved vor Gudsdyrkelse i Aalborg, hvorom man forgjæves har henvendt sig til vedkommende Politimester Johnsen dersteds, om Assistantze, steg disse Optøier d. 22de Juni forrige Aar, i den Grad, at mange Personer af begge Kiøn bleve paa det grueligste mishandlede, et leiet Forsamlings- Locale aldeles demoleret, og alt hvad deri befandtes af Møbler, Effecter o. s. v. ødelagt. Som et Beviis paa Voldsomheden tjener, at to af Retten udnævnte Mænd tarerede alene Bygningens Beskadigelse til circa 56 Rbd.; hvilket forfærdelige Optøi foregik tæt ved ovennævnte Politimesters Bopæl, og varede fra omtrent Kl. 6 til 11½ om Aftenen, uden at der fra Politimesterens Side foretoges Noget, uagtet skeet Opfordring; men først efter agtede Borgeres bestemte Opfordring, foranstaltedes Assistance ved Betjente og Militæret, som alarmeredes ved Generalmarsch, og da gjorde Ende paa denne Nats sørgelige Begivenhed, men som gjentoges de følgende 8 a 9 Aftener i den Grad, at de fleste Medlemmer af de Sidste-Dags-Helliges Samfund i Aalborg og Nørre Sundby bleve personlig mishandlede, deres Eiendomme demolerede, idet Døre, Vinduer med Sprødser og Karme m. m. blev ødelagt midt under Politiets Opsyn. En klage med fuldstændig Beretning blev i denne Anledning ved en Comittee tilstillet Justitsministeren i Juli

1851, uden at man kjender noget Resultat deraf endnu; ingen Person er sin Skade erstattet, ei heller kjender man, at nogen af Forbryderne er afstraffet; og siden den Tid er Intet foretaget, enten der eller andetsteds, til Beskyttelse imod lignende forfærdelige Optøier.

Dette sørgelige Exmpel blev efterlignet først paa Bornholm, hvor flere Personer til forskjellige Tider ere blevne mishandlede og efterladte som halvdøde Martyrer, og der ligeledes deres Eiendomme beskadigede og ødelagte; til Exempel: en fattig Fisker-Baad blev dersteds løsnet af Pøbelen og overladt til Bølgerne, hvori den forsvandt og Manden led derved et Tab af circa 30 Rbd.

Senere gjentoges disse Forfølgelser paa forskjellige Steder i Jydland. I Bastholm pr. Hjørring blev for nylig to Personer blodigen mishandlede, to Andres Eiendomme demolerede, saa at man til Slutning endog nedrev Væggene. Andre Steder ere mange Personer under deres Gudsdyrkelse blevne stenede, slagne med Knipler, skudte efter med Geværer, slagne i Hovedet med Geværkolben og derefter forladte i en bevidstløs Tilstand. Paa Falster er nylig Voldsomheder blevne foretagne, hvorved især een Person paa en grusom Martyr-Maneer er bleven behandlet, idet ham var bibragt mange Saar, hvorved han led et stort Blodtab, hans Klæder bleve aldeles sønderrevne, og hvorefter han var bragt under Lægebehandling. Under denne Begivenhed var Sognets Præst nærværende, hvis hele Virksomhed bestod i at tale imod de lidende og overfaldne Personer. Under denne Adfærd led Husets Eier betydelig Skade paa sine Eiendele. Disse Optøier bleve senere paa forskjellige Steder fortsatte, hvorved der flere Eiendomme ere blevne beskadigede. I Brøndbyøster paa Sjælland er ligeledes Voldsomheder udøvet mod 12 Personer af begge Kjøn under deres Forsamling til Gudsdyrkelse, idet de bleve overfaldne af en Pøbelhob, stenede, pryglede med Stokke, kastede til Jorden, sparkede og overøste med Snavs, deres Klæder revne istykker, og de således mishandlede, at man neppe kunde gjenkende deres Personer. En Klage var i denne Anledning tilstillet vedkommende Birkedommer, som kun dertil ytrede, at han ville yde de Mishandlede så lidt Assistance

eller Ret, som muligt; hvilket Løfte han ogsaa desværre har opfyldt, idet ikke een af de paagjeldende Personer er afstraffet eller noget Resultat paa Sagen kjendes.

Ligeledes har mange Optøier fundet Sted paa Christianshavn, hvor flere Personer ere blevne mishandlede, Døre indsprængte, Vinduer ituslagne og Møbler ødelagte.

Paa Christianshavn blev for kort Tid siden en Forsamling under Gudsdyrkelsen overfalden, hvor flere Personer bleve meget mishandlede med Spark og Slag. Politiassistenten blev opfordret til at yde Assistance, hvilket da også skete ved to Betjente, men som unddrog sig fra at give de Lidende tilstrækkelig Bistand. Og desaarsag fik flere Personer deres Ansigter tilredte saaledes, at de ikke kunde see ud af deres Øine. Mange lignende sørgelige Begivenheder ere passerede, hvilket vilde være for vidtløfttigt her at omhandle, men vi henlede vor ærede Rigsdags Opmærksomhed til medfølgende Maanedskrift Side 60 og 80.

Paa Grund af, at der i disse forskjellige Mishandlinger ikke er givet den Ret eller Beskyttelse, som Grundloven tilsiger os, og forsaavidt som man kjender ingen Person paa noget Sted er bleven erstattet det Mindste af sit lidte Tab, ei heller nogen af de forbryderske Personer er bleven afstraffet, men derimod de lidende i flere Tilfælde, Forhøre efter deres Klagen ere blevne tiltalte og behandlede som om de vare de skyldige, og det synes som Vedkommende har kun kastet et Dække over Forbryderens Misgjerninger, desaarsag henvende vi os allerunderdanigst som Danmarks retskafne og trofaste Undersaatter til vor Konge og agtbare Rigsdag i Tillid om at blive bønhørte, så at vore Personer, Gods og Eiendele maa vorde beskyttede i vor Gudsdyrkelse efter den Frihed, som Grundloven tilsiger os. I Haab om, at der snarest muligt maatte foretages Noget til Forebyggelse imod slige Voldsomheder i Fremtiden, og bestemte Love i dette Øiemed blive foranstaltede, tegne vi os som Hans Majestæts allerunderdanigste Undersaatter.

Kbhvn. den 15de Marts 1852.

Herunder 850 Navne.

Genealogisk Forening

EFTERFORSKNINGSMETODER I VORE DAGE

Genealogi er mere end tidsfordriv eller hobby. Det er en kunst og en videnskab, der kræver dygtighed, øvelse og en vis portion naturlige anlæg, som er blevet skærpet ved erfaring og ved en vital, trænet og ikke altfor frodig fantasi. Fantasi har en meget virkelighedsnær plads indenfor genealogien, eftersom den tilskynder til efterforskninger i bestemte optegnelser og skaber formodninger, som ingen optegnelser kan skaffe. Beviset for sådanne formodninger vil komme som resultat af virkelig efterforskning, og fantasien må derfor kun bruges som en kilde, der skaffer nøgler og fører til virkelig efterforskning i optegnelser.

En genealog må have lidenskab for sandheden, kendskab til oplysningskilderne i de egne, hvor han skal foretage efterforskning, og evne til at vurdere det som findes og være i stand til at skelne fejl fra sandhed. Fremfor alt må han have kærlighed til KVALITET fremfor KVANTITET. Altfor mange såkaldte genealoger bedømmer succes ved efterforskning efter det antal navne de har samlet ved deres efterforskning, og ikke efter metoden og den måde de har nærmet sig det genealogiske problem på og den omhu hvormed efterforskningen er blevet udført. »Indsamling af navne« er ikke genealogi. Der er ingen betydning, hverken virkelig eller underforstået, i vendingen »genealogi«, som borttager tanken om familie og familieslægtskab. Der er ingen betydning af ordet, som giver frihed til den tilfældige indsamling af navne og familier, blot fordi disse familier bærer det samme efternavn som den enkelte, for hvem der foretages efterforskning. Der er ikke noget nyt eller moderne ved denne måde at se genealogien som kunst og videnskab på — den er bygget solidt på betydningen af ordet selv.

Brugen af vendingen »Efterforskningsmetoder i vore dage« indebærer, at der var en efterforskningsmetode, som ikke var moderne og som på nogen måde afveg fra den metode, som nu bruges. I fortiden, og uheldigvis også i nutiden, er der mange af dem, som er interesseret i dette emne, som aldrig er kommet ud over stadiet »biblioteksefterforskning« og aldrig har betragtet efterforskning som andet end at skrive af efter trykte historier og genealogier. Brugen af originale optegnelser blev sjældent taget i betragtning. I *Pilgrim News Letter* har William Bradford Browne kommenteret denne situation:

»Når jeg kommer ind i et genealogisk lokale og ser de mange, som flittigt arbejder på afskrivning fra trykte optegnelser, har jeg en følelse næsten af skræk, da jeg er klar over, at hver eneste af dem måske vil føje noget til den allerede håbløst sammenfiltrede masse af fordrejede anetavler.

Trykt materiale har ikke desto mindre sin værdi og bør ikke ignoreres, selv af de professionelle, som er i stand til at rådføre sig med de originale arkiver .... Og dog bliver bind efter bind udgivet under store omkostninger, i lyksalig uvidenhed om oplysningskilder, idet man kun nedskriver overfladiske optegnelser, fulde af urigtige slutninger og uoverensstemmelser, altsammen bevis på det værste fuskeri. Ganske vist ville det være temmelig kostbart at gå alle oplysningskilder grundigt igennem, og det kan tages for givet, at den der har samlet bogen må holde udgifterne indenfor bestemte grænser. Men mange kompilatorer laver ikke engang en begyndelse og lærer øjensynligt ikke engang hvilke oplysningskilder der er tilgængelige. Altfor ofte er de tilfreds med at følge hvad der er fundet på tryk om tidligere generationer, totalt uvidende om hvorvidt man kan stole på, at det er sandt, og forsoner sig med alle vanskeligheder, de møder, ved antagelser og gætterier. I betragtning af denne situation er det bemærkelsesværdigt, at der er blevet skrevet så mange gode familiehistorier, og at gennemsnittet endda er så godt som det er.«

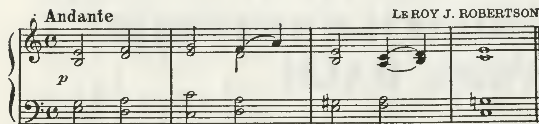
Det vil være vanskeligt at fastsætte ganske bestemte regler for genealogisk efterforskningsarbejde, da metoderne til indsamling af anetavler varierer efter tid og sted for hvert enkelt problem. Målet for enhver genealog er at være i overensstemmelse med de højeste standarder, uanset tid og sted for problemet — det vil sige at udføre efterforskningsarbejde, som resulterer i komplette og korrekte og sammenhængende optegnelser.

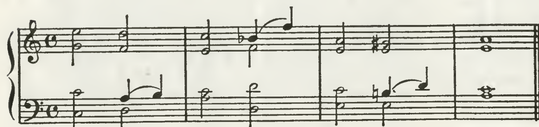
Man bør opmuntre til brugen af de genealogiske afdelinger på bibliotekerne. Uheldigvis er brugen af dem tilbøjelig til at få begynderen til at betragte en optegnelse komplet, hvis man har brugt det materiale, der er tilgængeligt på biblioteket. Der er kun én måde til at udarbejde korrekte og komplette optegnelser: At bruge alle tilgængelige optegnelser, uanset hvor de findes. Det er rigtigt, at det, på grund af manglen på fyldestgørende optegnelser, ikke altid er muligt at samle en så komplet genealogi, som det kunne ønskes. Det er rigtigt, at det ikke altid er muligt at skaffe så mange oplysninger, som det kunne ønskes. Hvis man imidlertid gør sig alle mulige anstrengelser for at bruge enhver optegnelse og enhver kilde, som kan bidrage til at gøre en anetavle korrekt og komplet, så har man imødekommet kravet om efterforskning af alle tilgængelige kilder.

(Fra *Genealogical Research Standards* af *Derek Harland,* Salt Lake City, Utah, 1963).

Søndagsskolen

Nadververs for november og december:
»... se til, at I ikke uværdigt deltager i Kristi nadver; men se til, at I gør alting værdigt og i Jesu Kristi, den levende Guds navn.« (Mormon 9:29).

Søndagsskolesang for november:
»Nu takker alle Gud«. (Nr. 192 i den blå sangbog).
Søndagsskolesang for december:
»Med undren stor«. (Nr. 19 i den blå sangbog).

»HVEM, JEG, OMVENDE MIG?«

af *Henry B. Eyring*
Ellevte artikel i serien »Fasthold et velkommen«

Hvor ofte har du siddet i en klasse, begejstret ved lærerens budskab, opstemt fordi du netop vidste, at hvis broder Jensen eller søster Hansen ville være opmærksomme, ville det gøre dem uendelig godt? Hvor sjældent har du tænkt: »Jeg er begejstret, fordi jeg ser, at det er nødvendigt at jeg forandrer mit liv til det bedre, og jeg vil gøre det«?

Hvor ofte går eleverne hjem efter lektien, parate til at forandre deres liv? Blot at holde eleverne interesserede eller endog begejstrede er ikke nok. Det vi ønsker det skal indebære, er at eleven er rede til at forandre sin indstilling og sin opførsel. Det er lige så svært for ham at gøre dette som det er for os, og vi har haft skuffende erfaringer, da vi prøvede. Selv for de unge kræver det at forandre sig, at der sker noget, der kan »tø« os op. Skriften taler om folk med forhærdede hjerter, og vi er alle, i det mindste delvis, forhærdede. Vi er nødt til at være tilfredse med os selv på de fleste områder, blot for at leve effektivt. Men de fleste af os finder også udveje for at være tilfredse med selve de ting, som trænger til at forandres.

Vi er tilbøjelige til at se os selv omtrent som den unge sportsmand, der er blevet ældre. I sit hjerte er han stadig den dristige halfback eller sprinter. Hver gang han kommer i nærheden af et spejl i legemsstørrelse, flytter han ubevidst det, som nu er mave, op i sit bryst. Han lægger ikke mærke til, at han smiler beundrende ind i spejlet, blot omtrent så længe som han kan holde vejret. Hans herreekviperingshandler opmuntrer ham i hans selvbedrag ved at sælge ham et sæt tøj, der kaldes en »smart model« i stedet for et »stiligt jakkesæt«.

Og så en dag står han på jernbanestationen tilfældigvis ved siden af en automat med et langt spejl på forsiden. Idet han kigger ud af øjenkrogen lægger han mærke til, at der står en tyk mand ved siden af ham. Da han drejer hovedet, ser han spejlet, automaten, og bliver klar over, at det er *ham* selv, der er den tykke mand. Først skam og derefter beslutsomhed kommer over ham. Den aften kommer han hjem, slæbende på dåser med diætdrikke.

Vi må »tø op« for at forandre os.

For at forandre os, må vi først »tø op«, og en af de bedste optøningsmaskiner er at få den forestilling vi har om os selv, løsnet. Livet selv er en proces, hvor vi skifter billederne af os selv gang på gang. Sommetider forbereder den slags oplevelser os til at anerkende store forandringer til det bedre i vort liv. Som lærere kan vi holde et spejl op for vore elever, lade dem føle choket og tilbyde dem et bedre livsmønster til at erstatte det, som

de ser er uønskværdigt. Når vi gør det bliver et klasseværelse et sted for koncentreret vækst.

Frelseren var den store Mester, der kunne hjælpe folk til at forandre sig ved at lave om på deres behagelige billede af sig selv. Apostlen Johannes fortæller en af de mest magtfulde beretninger herom. (Se *Johs. 8:1—11*). De skriftkloge og farisæerne kom til Kristus med en kvinde, der var grebet i hor. I deres følelse af retfærdighed søgte de at fange Frelseren i en lovlig fælde angående dommen over kvinden. Ikke alene gjorde Mesteren dem til skamme med sit svar: »Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende!« men samtidig holdt han et spejl op for dem, så de kunne undersøge sig selv. Skriften siger:

»Men da de hørte det, gik de bort, den ene efter den anden, de ældste først; og han blev alene tilbage med kvinden, som stod der i midten.«

Måske blev anklagerne ikke tilstrækkeligt tøet op til at de kom tilbage for at høre Guds ord, men deres opførsel blev ændret på drastisk vis.

To eksempler, som virkede

Som lærere i Kirken kan vi ikke anvende denne brug af »utilfredshed med sig selv« i alle klasser. For det første vil eleverne ikke altid vise os deres svagheder, så vi kan holde dem op for dem. Og selv om vi fritter dem ud, er alt hvad vi har at gøre at omtale nogle få elevers synder i enkeltheder den ene uge for at være sikre på et tomt klasseværelse den næste uge. Men der er nogle metoder, man kan følge med hensyn til at »tø« elever op ved at forandre deres syn på dem selv. Jeg vil foreslå to, som synes at have virket for mig. Begge mine eksempler har vist sig yderst heldige i en gruppe unge på 17—18 år eller ugifte, unge voksne.

Et eksempel angående moral

Det første dukkede op næsten ved et tilfælde. For at få eleverne interesseret i en lektie om personlig moral besluttede jeg at give dem et eksempel på problemet. Tilfældet var ganske simpelt en kort historie om en ung mand, der kom til en G.U.F.-leder for at få råd angående et problem. Hver elev fik et eksemplar af sagen og fik at vide: »Overtag du stillingen som G.U.F.-leder og lad os diskutere, hvad du ville sige til den pågældende.«

Diskussionen blev så hed, at den varede langt ud over den normale tid for klassen. Jeg forlod klassen let forvirret over hvorfor eleverne syntes så interesserede. Jeg fandt senere ud af det. Flere af klassens medlemmer var blevet forfærdede, da de læste om tilfældet, fordi de syntes de genkendte sig selv som den unge mand. Efterhånden som diskussionen udviklede sig, herunder at deres egne klassekammerater påpegede de store uoverensstemmelser og ulykkelige følger i den unge mands liv, blev det, som i deres eget liv havde syntes et mindre problem, utåleligt. I det mindste i ét tilfælde førte denne oplevelse i klassen til tilstrækkelig villighed til at forandre sig, til at gøre nogle alvorlige forsøg.

Tryk fra gruppens mening

Det andet eksempel var en klassedemonstration, som var udtrykkelig beregnet på at tø eleverne op. Vi skulle til at påbegynde en serie lektier, som var koncentreret om de problemer der drejer sig om at leve i god forståelse med folk, som ikke deler vor tro eller vore skikke. Jeg kunne se, at vanskeligheden ville være, at alle mine elever, ligesom jeg selv, ville tro om sig selv, at de var næsten uimodtagelige for dårlig indflydelse. Vi har alle mindst én lykkelig erindring om, hvorledes vi engang modstod indflydelsen fra onde mennesker omkring os. Jeg var sikker på, at mine elever ville huske det og finde lektierne vidunderlige — men for en anden elev i klassen.

Tanken om demonstrationen kom af en undersøgelse, som social-psykologer havde foretaget om, hvad de kalder »konformitet«. Et bestemt eksperiment gav ideen til en metode til at introducere lektie-serien. S. E. Asch, som eksperimenterede med enkeltpersoner i en gruppe, fandt ud af, at nogle personer kunne bevæges til at fremsætte meninger, der stred mod kendsgerningerne, under pres fra majoriteten. Jeg kunne ikke gentage hans eksperiment i klassen, men jeg brugte hovedtemaet.

Klassen begyndte med, at hver elev fik et stykke papir og en blyant. Jeg sagde så til dem, at jeg ville skrive en serie logiske gåder på tavlen. Efter at hver gåde var blevet skrevet på tavlen, bad jeg hver enkelt om at svare mundtligt. Gåderne havde flere forskellige rimelige løsninger, men kun én som var fuldstændig korrekt. Uden at omkring halvdelen af klassen vidste det, havde jeg bedt resten af eleverne om at give det samme urigtige svar på hver gåde.

Efterhånden som gåderne blev skrevet op og svarene afgivet, viste en ensartet opførsel sig. Elever, som i begyndelsen var sikre på deres svar (de *rigtige* svar) blev usikre og skiftede så over til de forkerte svar. De kunne ikke holde stand mod mine medskyldige, som mentes at være de bedste gådeløsere, og som var trænet til at afgive deres urigtige svar med stor sikkerhed. Efter nogle få gåder standsede jeg demonstrationen og fortalte, hvad der var sket. Der var tilstrækkelig mange, der blev forfærdede over, at de havde givet efter for presset, til at de blev dybt interesseret i en diskussion om Asch-eksperimentet, hvorfor folk giver efter for gruppens tryk, og hvorledes dette kan have forbindelse med at efterleve evangeliet. Denne interesse vedvarede under vore senere diskussioner om at holde fast ved standarderne, selv under pres.

Ingen af disse eksempler er en nøjagtig plan for undervisning. De viser simpelthen, at der findes metoder til ikke blot at interessere elever, men til at tø dem op, så de bliver parate til at forandre deres liv. Enhver af os vil finde metoder, som passer til os, til vore elever og til de særlige områder af evangeliet, som vi prøver at få dem til at efterleve. Hvad der er vigtigst er, at vi ikke undervurderer den vanskelighed, som de fleste folk har ved at forandre sig. Vi kan hjælpe dem, hvis vi gør klasseværelset til et sted, hvor de erkender behovet og muligheden for at forandre sig, og hvor man viser dem og opmuntrer dem til en bedre levevis.

OBS.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysning om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

Bogen Jesus Kristus

Kære søskende!

Nu da jeg skal aflevere min stilling ved Søndagsskolen og tage afsked med jer her i Stjernen, vil jeg benytte lejligheden til at lufte et par synspunkter, og fremkomme med et ønske for fremtiden.

Jeg vil bede jer modtage min tak for samarbejde og tolerance, og jeg vil erindre om, at den der overtager embedet i Søndagsskolen overtager myndigheden og ansvaret; han har krav på jeres støtte og forståelse, han skal hjælpe jer, og I skal lyde ham, han skal overgive jer Kirkens orden, og den skal modtages i visdom og kærlighed, for det er godt således.

Hvad ønsket angår, så er det, at senior-lektiebogen *Jesus Kristus* vil blive benyttet i det omfang, som det er tiltænkt fra Hovedkirkens side. Det er en overmåde god bog, som ved læsning med eftertanke virker inspirerende og giver stof til mange nye tanker, den der læser den med oprigtighed vil få sit billede af jøden Jesus, Guds Søn, beriget med mange nye nuancer og detailler, ja nogle vil vel også få et helt nyt syn på Kristus og hans mission, men der er en ting, som slog mig, da jeg læste bogen, og det var den kraft, der udgår fra den, som får ens vidnesbyrd til at vokse og oplyser den tankevej, som slår bro fra fortiden til vore dage, man synes pludselig, at Herren er så nær, og man forstår alt så godt. Ja, det er i sandhed en god bog. Et godt studium. Måtte det komme ud i alle grene og i hver en søndagsskoleklasse i Danmark, og måtte dette studium nå enhver lærer og lærerinde, ja, kunne jeg ønske, så ville jeg ønske, at den blev læst af den ganske jord, og så må jeg vel hellere stoppe her, før jeg kommer for langt ud i drømme. Enhver broder og søster, som i den kommende vinter vil arbejde med bogen, med lærergerning for øje, vil opleve den glæde at blive kyndig i Kristi livsgerning og mission.

Iblandt de mange ting vi kan lære vil jeg fremhæve et par stykker, som vi trænger utroligt meget til at erhverve, jeg har kun set dem praktiseret i meget få tilfælde, og de hører også til de sværeste at efterleve, Jesus viste os ved eksemplet, at det kan lade sig gøre.

Det første er selvbeherskelsens kunst. Dagliglivets farer fremkommer gang på gang ved, at et menneske bliver ophidset, og af dette følger forhastet tale, som man fortryder bagefter, der findes ikke nogen skole, der har undervisning i selvbeherskelse, men der findes et middel imod opfarenhed, det hedder Guds Ånd, et grundigt studium af vor nye bog vil gøre os dette klart.

Det andet er lærdomme som er vore egne. Søskende, lærere og lærerinder, der er ting, vi ikke forstår, men vi har et vidnesbyrd om sandheden i dette Herrens værk, og er selve dette vidnesbyrd sandhed, så må vi sige til os selv, så er det, jeg ikke forstår, ikke forkert, det er bare mig, der ikke begriber det endnu. Jeg vil ikke prøve at forklare ting, jeg ikke ved sandheden om, ud fra mine egne synspunkter. Jeg vil lægge hånden på min mund, at ikke det jeg siger skal komme tilbage til mig som usandhed. Det er bedre at tie. Der er intet nedværdigende i at sige, det ved jeg ikke, men det er nedværdigende at blive præsenteret for noget, man har lært fra sig, som viser sig at være helt forkert. Læg mærke til at Jesus ofte var tavs. Ikke at forstå således, at han ikke vidste, hvad han skulle sige, men således at han vidste, når han skulle tale og når han skulle tie. Det ville være godt for os, om vi kunne lære ikke at tale for store ord, og at tie når dette er på sin plads.

Mit sidste ønske er, at den røde tråd, der går igennem vor lektiebog, og som i mine øjne er den ophøjede kærlighed og mildhed, som Kristus benyttede i sin lærergerning, uden dog på noget tidspunkt at blive vigende og svag, måtte blive vore søndagsskolelæreres undervisningsmåde i fremtiden. Husk at praktisere denne mildhed også udenfor kirken, husk at behandle anderledes tænkende med den samme respekt, som du selv har krav på. Jesus belærte, men påtvang aldrig sine lærdomme. Jeg beder jer læse bogen *Jesus Kristus,* og jeg beder jer prøve på at få andre til også at læse den. Lån den ud til alle, som du tror vil læse den.

Og så kære søskende, tak for samarbejdet, lad os være glade og prøve på at blive et behageligt folk, om jeg må bruge Herrens talemåde, så vi med en god samvittighed kan sige, at vi har lært noget og at vi kan huske det.

Kærlig hilsen

Knud Edsberg.

LÆRER- OG FUNKTIONÆRKURSUS

Søndagsskolen og G.U.F. afholder et funktionær- og lærerkursus i

HORSENS

lørdag den 13. november kl. 16 præcis.

Det anbefales, at alle de funktionærer og lærere, som det er muligt for, deltager i dette kursus.

Mødet er tænkt afholdt efter følgende program:

Kl. 16: Velkommen og orientering.

Kl. 16,15: Deling i 2 klasser, henholdsvis Søndagsskolen og G.U.F.: Mødedisciplin, mødeteknik, taler, organisation m. v.

Kl. 17,00: Samling til klasser under ledelse af Søndagsskolen: Undervisning af lærere og lærerinder i henholdsvis senior-, junior- og børneklasser.

Kl. 18,00: Fællesspisning — medbragt mad — sodavand kan købes.

Kl. 19,00: Fortsættelse af klassearbejdet under G.U.F.s ledelse.

Kl. 20,00: Slut.

Med venlig hilsen fra

Distriktsbestyrelserne for Søndagsskolen og G.U.F. i Jylland

Gensidig Uddannelses Forening

Hvem er du?

Kender du dig selv? .... Et dumt spørgsmål synes du måske, for hvem skulle du vel kende bedre? Du har ret, du kan ikke kende andre bedre, end du kender dig selv. Forstår du ikke dig selv, kan du heller ikke forstå andre. Tror du om dig selv, at du altid handler ud fra de bedste forudsætninger, vil du få mange skuffelser over andre menneskers egenkærlige handlinger; men prøver du at være helt ærlig over for dig selv, vil du hurtigt lære at gennemskue en del af de fortræffelige undskyldninger, som prompte melder sig, når det drejer sig om dine egne handlinger eller forsømmelser, men er så vanskelige at komme i tanker om, når det drejer sig om »de andre«.

Et lille eksempel: Du har aftalt med nogle kammerater at mødes for at pynte G.U.F.-salen til fest, men går i stedet med dine forældre i biografen, »fordi du ikke nænnede at skuffe dem ved at sige nej«. Men var det nu din veninde, der gjorde det samme, ville du måske sige, at hun var rigtig upålidelig, at hun selvfølgelig havde glemt at underrette sin far og mor i ordentlig tid, at hun var doven og hellere gik ud og morede sig end passede sine pligter. Mærkeligt så forskellig en sag kan se ud, når den ses fra hver sin side. »Hvorfor ser du skæven i din broders øje, men bjælken i dit eget bliver du ikke var?«

Der er så mange ting, vi skal lære i dette liv. Mens du var barn, var du under voksen indflydelse, og din opgave var at lære lydighed. Nu skal du udvikle dig til en selvstændig person. Ungdomstiden kan forekomme forfærdelig lang, du ønsker måske at være voksen i en fart. Men husk, du skal lære stykke for stykke, skridt for skridt. Måske drømmer du allerede om at gifte dig, så stop lige lidt og tænk dig om. Har du en uddannelse, som du kan bygge din tilværelse på? Kunne du bære en forsørgers ansvar eller en husmoders eller en opdragers? Er du overhovedet begyndt at opdrage dig selv, eller er det stadig dine forældres opgave?

Hverken tidligere i dit liv eller senere vil betingelserne for selverkendelse og udvikling være så gunstige som netop i disse år. Spild dem ikke. Lær at være ærlig over for dig selv i alle ting, at se nøgternt på dig selv; men lær samtidig at bedømme andre mildt. Snart vil dine forældre ikke længere opdrage på dig, træn dig op til at overtage deres arbejde. Betragt ikke dine forældre som dine modstandere, hvis de forbyder eller fraråder noget, du gerne vil. Sig ikke »Jeg forstår ikke, hvorfor de ikke synes om det. Der kan jo ikke ske noget ved det«, hvis du inderst inde ved, at det kunne der måske alligevel. At være voksen er vel egentlig det, at man nu selv forudser, hvad følgerne af ens handlinger kan blive og undgår dem, der kan få kedelige konsekvenser. Mange, der efter deres år burde være voksne, er endnu ikke nået så langt i deres udvikling, at de overhovedet overvejer følgerne af deres handlinger til stor skade for dem selv og deres omgivelser. Selvfølgelig kan ingen af os undgå at tage fejl, vi er kun mennesker, men vi kan lære at begrænse vore fejltagelser. Og vi kan lære at søge vejledning hos vor himmelske Fader, som kender vore veje og ved, hvad der vil være bedst for os, ikke ved trylleri, men gennem erfaring, klogskab og kærlighed.

Du kan også lære at se klart. Det er et spørgsmål om at holde Guds bud og have et rent hjerte. Til et rent hjerte hører, at vi nærer gode følelser for vor næste, at vi kan tilgive, og for at tilgive må vi forstå. Har du aldrig prøvet at se ærligt ind i dig selv, vil du ikke kunne forstå andre. Så er vi ved begyndelsen: Kender du dig selv? ....

G.U.F.s Hovedbestyrelse.

Kort G.U.F. Nyt

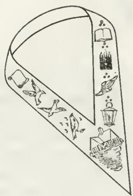
Fodbold, rigtig dansk fodbold, er nu en anerkendt og anbefalet GUF aktivitet. Hovedbestyrelsen har udsendt bulletin herom til alle grene. Læs alle detaljer deri.

......

En ny litteraturliste er udsendt, beregnet for alle klasser til afløsning af dem, der findes i de enkelte gruppers håndbøger. Den lokale GUF har eksemplarer til alle. Belønningskrav: læs én bog.

......

Seniorklassens kursus er iår den strålende bog »Guds Rige Genoprettet«, der fortæller kirkens historie på en helt ny og spændende måde. De voksne, der ikke deltager i seniorklassen, snyder sig selv for mange gode timer. Bogen er beregnet at skulle give stof til 2 års kursus.

PRIMARY

Kære Primary funktionærer!

Vor Himmelske Fader elsker sine børn, og Han ønsker at de skal lære Jesu Kristi evangelium. Han holder forældrene ansvarlige for at lære deres børn evangeliets første principper, og gennem sin Kirke sørgede Han for hjælp til forældrene. Primary er et af de hjælpemidler Han sørgede for. Primary er Herrens værk. Primary er et kompagniskab med forældrene til at hjælpe dem til at lære deres børn om Herren.

Primary har ét program og ét formål, og det formål er klart udtrykt i Lære og Pagter 68:28. »De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren«.

Kaldet fra Kirkens Første Præsidentskab er:

Vi overdrager Primbary-foreningen ansvaret for at udføre et religiøst hverdagsprogram for alle Kirkens børn i alderen 4—11 år incl.

Kære Primary funktionærer, det er derfor et stort ansvar, der er blevet pålagt os, men hvis vi vil bede og virkelig have et stort ønske om at undervise Herrens børn, så vil vi også modtage den hjælp, som vi har behov for.

VOR Himmelske Fader elsker sine børn idag ligeså meget, som Han altid har gjort. Da Joseph Smith bad om visdom og kundskab fra Ham, kom Han til ham og havde Jesus med sig. De kaldte ham til at blive en Profet i lighed med Moses, Lehi og Nephi. De lærte ham, hvad han skulle undervise folket om. Han blev med andre ord deres talsmand og budbringer.

Nårsomhelst Joseph Smith havde et problem eller en opgave, tænkte han over det, studerede om det, og så bad han Herren om at svare sig på spørgsmålet, og atter og atter modtog han svar.

Lad os alle stræbe efter at blive bedre Primary funktionærer og bede om hjælp dertil, så børnene må blive undervist på den rette måde. Det er et stort arbejde og et stort ansvar at have med Primary at gøre, og vi vil gerne sige tak til alle, der yder en hjælpende hånd.

Må Gud velsigne jer fremover.

De kærligste hilsner

Primary Hovedbestyrelse.

PRÆSTEDØMMET

FAMILIE-ENHEDEN

Joseph Smith var den Profet, gennem hvem Herren gengav frelsens evangelium. Dette omfatter myndigheden til at fungere i de ordinancer, som overfor Gud viser vor villighed til at anerkende og adlyde Hans lærdomme. Det omfatter også rettelsen af fejl, som havde indsneget sig i kristendommens lærdomme. For at gøre dette viste Profeten os sandheden, og sandsynligvis gik de fejl, som således blev gjort selvindlysende, til grunde i de troendes sind. For eksempel:

For at anerkende Jesu Kristi lærdomme må man, med angerfuldt hjerte og med det forsæt at tjene, nedsænkes i vand. Øjeblikkelig viser de forskellige former for dåb, der eksisterer, sig at være forkerte, derfor er bestænkning, overhældning og andre beslægtede former ladet ude af betragtning af de troende i Kirken.

Blandt de fejl, som der i mange århundreder er blevet belært om, var den relativt ringe betydning, der blev tillagt ægteskabet som en varig forbindelse. Mænd og kvinder giftede sig for dette liv, indtil døden opløste foreningen. Da dette var den fastslåede tro, fulgte deraf, at man ikke troede, der var nogen familieforbindelse efter døden. Evigheden var en ugift tilstand for den enkelte. Det er en kendsgerning, at folk blev opmuntret til at trække sig tilbage fra verden og indgå pagt om cølibat.

En af de største ting, som Profeten Joseph Smith udførte, var at korrigere denne tanke. Mænd og kvinder skulle vies for evigheden ved præstedømmets magt. Så vigtig er denne pagt mellem en mand og en kvinde, at den højeste tilstand af livet i evigheden — at dvæle i Guds nærhed og få del i Hans herlighed og bruge Hans magt — er forbeholdt dem, som indgår den evige ægteskabspagt. Samtidig med dette er den højtidelige advarsel, at vejen er smal, at den er vanskelig, begrænset og ydermere at der kun vil være få, som finder den. Åbenba-

ringen om denne sandhed til de sidste dages hellige *(L. & P. 131)* i 1843 var en af de faktorer, som gav de hellige mod til at bygge Nauvoo Templet.

I dag har tiderne forandret sig. Levetempoet er blevet så hurtigt, at kun en stor beslutsomhed hos forældrene holder hjemmet og dets medlemmer forenet og i samarbejde.

Familie-Hjemmeaftenprogrammet er et program, som er udarbejdet af Kirken for at hjælpe med til at genoplive familie-enheden. Det forventes, at faderen samler sin familie og lærer medlemmerne de sande principper til frelse, råder sine børn, lærer dem de rette principper, besvarer deres spørgsmål. Håndbogen for familie-aftenen giver materiale til denne undervisning. Konstant og vedvarende brug af den vil sikre et velafbalanceret familieliv med hensyn til evangeliet.

Som en naturlig følge af dette er begyndelsesprogrammet en ABC for genealogisk efterforskningsarbejde. Dette arbejde omfatter udarbejdelsen af og indsendelse af familieskemaer for tre generationer:

1. Som forældre til ens børn.
2. Som barn til ens forældre.
3. Ens forældre som børn til deres forældre.

Dette gøres både for manden og hustruen. På denne måde sendes der ialt syv skemaer ind.

Det er rigtigt, at der vil blive duplikater. Genealogical Society i Salt Lake City vil tage vare på dette. Det er vigtigt, at hver eneste tager del i dette arbejde. Ved at gøre dette vil hans interesse for sine afdøde slægtninge vokse. Elias's ånd vil komme ind i hans væsen, og han vil kende den dejlige glæde, som er forbeholdt dem, som adlyder Elias's pålæg om, at »børnenes hjerter skal vendes til fædrene«, så jorden ikke skulle blive lagt øde ved Kristi komme. (Se *Joseph Smith 2:38—39).*

Det er interessant at lægge mærke til, at i vor Guds rige kunne hele verden blive lagt øde, med mindre familierne bliver beseglet tilbage til Adam. At få denne besegling og erfare glæden ved den var en af de store årsager til, at folket i Nauvoo frydede sig. I dag er det en vidunderlig oplevelse for dem, som får del i den.

Ved familie-hjemmeaftenen kan meget af dette forklares og anvendes som en del af aftenens program. Når man engang har udført det, vil det sætte familien i stand til at tage det næste skridt til den næste generation i retning af Adam og Eva som det første forældrepar. Alene dette er anstrengelsen værd.

(Fra *Improvement Era,* september 1965).

Kvorum-stævnet i Horsens den 18. og 19. september

Lørdag aften den 18. september var der feststemning i Horsens gren, da medlemmer af ældsters kvorum I og II med damer samledes ved de smukt pyntede borde i den smukke kirkebygning.

Grenspræsident Anton Kobæk, Horsens, bød gæsterne velkommen og udtrykte sin glæde over, at Horsens var blevet valgt som ramme om dette Kvorum-Stævne og var særlig glad for at se missionspræsidentparret, 1. rådgiver i missionen, Thomas Asmussen og søster Asmussen, og distriktpræsident Holm Bendtsen og søster Bendtsen.

Efter at 1. rådgiver fra kvorum II, broder Kristian Pedersen fra Horsens, havde velsignet maden, blev den serveret af Hjælpeforeningen, der også havde tilberedt den store, gode middag (der var annonceret med en lille, god middag!) Søstrene i Horsens fortjener tak for deres uselviske arbejde med den gode middag og det festlige arrangement. Under middagen blev der holdt en morsom og humørfyldt festtale af broder Ebbe Rosenkilde fra Horsens, det kunne være morsomt, om flere kunne blive delagtiggjort i det fortræffelige bidrag til festmiddagen.

Broder Andreas Sølbæk fra Fredericia underholdt med vers om brødrene fra kvorummet, og desuden hørte vi fra kvorumspræsidenten fra kvorum II samt broder Thomas Asmussen, København, og broder Christian Klokker Hansen, Odense. (Ved De, at Odense gren er den eneste af vore kirker, der har en klokker?)

Efter middagen opførte Horsens G.U.F. en lille sketch »På skønheds-salon«, der høstede fortjent bifald, hvorefter broder Andreas Sølbæk fortalte et par små historier fra jernbanerne og foredrog et par digte af Jeppe Aakjær.

Aftenen sluttede med sang og bøn. En god optakt til søndagens møder.

Søndag morgen samledes brødrene til præstedømmets møde kl. 8,30 under ledelse af 1. rådgiver i ældsters kvorum II, broder Kristian Pedersen, Horsens.

Missionspræsidenten gav en inspirerende tale om præstedømmet og ordinancerne i kirken — thi uden præstedømmet kan ordinancerne ikke udføres i kirken — uden præstedømmet og uden ordinancerne ville der ikke være nogen sand Kristi Kirke på jorden i dag.

Efter missionspræsidentens tale blev tiden overgivet til forskellige brødre, der gav instrukser om, hvorfor og hvordan man udførte de forskellige ordinancer med præstedømmets fuldmagt og myndighed — lige fra at velsigne de små børn, døbe, ordinere brødrene til præstedømmet og indvielse af olie og salvelse af de syge.

Missionspræsidenten indviede olie til salvelse af de syge.

Kvorumspræsident Johs. Sørensen, Kvorum 2, overrakte et lille beløb til gruppelederen i Odense, broder Chr. Klokker Hansen. Beløbet skulle ydes til broder Niels Ove Andersen fra Odense, der for tiden er på mission i Norge.

Til sidst sluttede distriktspræsidenten med indtrængende at give brødrene instruktioner. Gennem bøn og lydighed til evangeliet skal brødrene udføre deres arbejde i Kirken og være ydmyge og opfyldt af et brændende ønske om at være tjenere i Kirken.

Søndag eftermiddag var der rundbordssamtale om kvorum og kvorumsprojekter — og der blev talt om hvor vigtigt det var at Kirkens medlemmer ikke blot kom sammen til Kirkens møder, men også kunne samles under selskabelige former både i Kirken og hjemmene.

I forbindelse med Kvorum-Stævnet må vi ikke glemme den vidunderlige søndagsskole, vi overværede med opbyggende 2½ minuts talere og stor deltagelse — var der ikke fyldt til sidste plads, var der alligevel stor deltagelse og alle følte, at Guds Ånd var tilstede.

Søndag eftermiddag kl. 16 afsluttedes Kvorum-Stævnet med et godt besøgt nadvermøde, hvor der blev holdt mange gode og tankevækkende taler.

Der blev budt velkommen af grenspræsident, broder Anton Kobæk, og der blev talt af 1. rådgiver i missionen,

broder Thomas Asmussen, af de to kvorumspræsidenter fra kvorum I og II, af distriktspræsidenten og missionspræsidentens hustru, og tilsidst sluttede missionspræsidenten, efter at koret havde sunget »Kom kom Guds folk«.

Vi taler på alle deltagernes vegne, når vi udtrykker vor glæde og taknemlighed for, at vi kunne holde dette opbyggende stævne og håber, vi til næste år må være i stand til at holde et lignende stævne — for det betyder så uendelig meget, når medlemmer fra det omfattende Jydsk-Fynske distrikt kan komme sammen, og vi siger både distriktspræsidenten og missionspræsidenten tak, fordi de ville afse en del af deres kostbare tid for at deltage i og overvære stævnet. *A.S.*

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort ...« *(L. & P. 78:19).*

Formål: At understrege det faktum, at taknemmelighed højner og forherliger personligheden og giver et venligt væsen.

De velsignelser, der er forbundet med taknemmelighed, er blandt de mest almindelige og nemt opnåelige for os. Et taknemmeligt hjerte et et glad hjerte. Taknemmelighed er en ramme om sindet. Den er et synspunkt, en indstilling, som beriger og glæder dem, der er i besiddelse af den, og den varmer ind i hjertet på dem, der kommer i kontakt med den.

Herren har lovet, at de, som modtager alle ting med taknemmelighed, »skal blive herliggjort« og skal modtage velsignelser hundredefold. Det er utvivlsomt resultatet af den storslåede virkning, en taknemmelig indstilling har på det menneske, der besidder den. Det er en selvindlysende sandhed, at når man ser efter velsignelserne, er det, som om de herliggøres for ens blik, og man opdager adskillige andre grunde til taknemmelighed. Den, som har en taknemmelig indstilling, udstråler venlighed, glæde, kærlighed, ydmyghed, sagtmodighed og barmhjertighed. Disse egenskaber er nogle af dem, som Frelseren fandt så ønskværdige, da Han sagde, at de, som var i besiddelse af dem, skulle blive velsignet i overmål og skulle arve jorden.

Den græske filosof Pluto skrev, at »Den gudsdyrkelse, der er mest antagelig for Gud, kommer fra et taknemmeligt og glad hjerte« (Edwards, *Useful Quotations,* page 641). Isaak Walton udtalte, at »Gud har to boliger: en i himlen og en i et ydmygt og taknemmeligt hjerte« (Edwards, *Useful Quotations*, page 641).

Et taknemmeligt hjerte er et kosteligt eje, men det ligger inden for rækkevidden for os allesammen. At få et i eje afhænger ikke af årstid, alder, lærdom eller rigdom. Som enhver anden vane kan den taknemmelige indstilling kultiveres gennem regelmæssig, stadig øvelse. Hvis vi vil give udtryk for vor taknemmelighed ved enhver given lejlighed, vil vi opdage, at en taknemmelig indstilling ganske naturligt vil udvikle sig. Den ganske simple vane at sige »Mange tak«, og mene det, koster så lidt af tid og anstrengelse og betyder så meget for dem, den bliver udtalt til. Hvis vi ønsker de rige velsignelser, der følger med taknemmelighed, bør vi udvikle den vane at udtrykke taknemmelighed over for vore kære i hjemmet, over for vore venner og bekendte, så vel som til vor himmelske Fader for de mange velsignelser, Han har til os.

Henry Ward Beecher gav et billede af taknemmelighedens indflydelse og på, hvorledes den kan smitte: »Hvis man giver mig en skålfuld sand og fortæller mig, at der er jernpartikler i det, kan jeg stå og se efter dem og søge efter dem med klodsede fingre, men ikke finde en eneste; men giv mig en magnet, så jeg kan lade den glide gennem sandet, så skal I få at se, hvorledes de mest »usynlige« partikler lader sig drage af magneten. — Det utaknemmelige hjerte er som fingeren i sandet: det ser ikke de mange små goder; men lad det taknemmelige hjerte gennemgå dagen, så vil det — ligesom magneten — for hver eneste time finde nogle himmelske velsignelser« (citeret af Hugh B. Brown i *Continuing the Quest,* page 450).

Hvis vi vil være værdige til vor himmelske Faders kærlighed, må en væsentlig side af vor taknemmelighed være den, at vi giver udtryk for denne taknemmelighed over for Ham for de utallige velsignelser, Han giver os. Alt, hvad vi har: vort liv, vore talenter, vort helbred, de materielle ting, vi glæder os over, vor frelses sikkerhed og vort håb om ophøjelse, er Hans milde gaver til os.

Profeten Alma formanede i Mormons Bog: »Og jeg ville ønske, at I ville være ydmyge .... bede om alt det, I trænger til, både åndelige og timelige ting, og altid give Gud takken for, hvad I modtager« *(Alma 7:23).*

Taknemmelighed mod vor himmelske Fader for Hans mange velsignelser lægger grundvolden til udvikling af et taknemmeligt hjerte i alt, hvad vi har at gøre med hinanden. Den er nøglen til et liv med overflod og herlighed.

BEMÆRK!

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned,* og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk,* og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

TIDEN - *en Guds velsignelse og samtidig en tyran*

af ældste *Elray L. Christiansen,*
assistent til De Tolvs Råd.

Uddrag af en tale til studenterne ved Brigham Young Universitetet den 14. marts 1962

Den tid, der gives os, er en velsignelse — givet af Gud. Nogen har sagt, at tiden også er en tyran. Efterhånden som vi kommer op i årene, beskatter tiden vort helbred og vore lemmer, vore åndsevner, vor styrke og endog vore ansigtstræk.

Men vi rejser alle med tiden med samme fart. Vi bliver alle ældre med samme fart. Der er retfærdighed i dette. Det er trøstende at vide, at man ikke bevæger sig hurtigere i den retning og i den forstand end nogen anden.

Jeg tænker på tiden som en tildeling til hver af os, men som ingen af os har for meget af. Jeg tænker på tiden som en Guds gave — givet af Gud — som de kloge vil sætte pris på og værne om, og som de tåbelige vil øde bort.

Tiden er gratis. Ikke desto mindre er det en af de dyrebareste ejendele, som vi har, og som vi nogensinde vil komme til at eje; og dog har mange af os en tendens til at spilde den eller misbruge den til en vis grad. Når man spørger folk, hvad de bestiller, vil de ofte sige: »Åh, jeg sidder blot her for at slå tiden ihjel.« Noget tragisk at sige og at indrømme, da tiden aldrig holder op med at gå, og den er givet os til så guddommelige formål.

Men hvorfor er vi da så bekymrede over, hvordan tiden bruges? Jo, vi har et liv at leve, allesammen. Fremtiden ligger foran os, selv evigheden ligger foran os. Vort liv vil høre op. Hvad vi gør her, bestemmer hvad vi vil blive i morgen og senere og i evighederne. Hvad vi skal være, er vi nu ved at blive. Det gør i dag meget, meget vigtig for enhver af os.

(Fra *Church News,* 27. marts 1965).

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til:

København Centrum Gren:

Bernhard West, Godthåbsvænget 6, 70 år den 9. novbr.

Paulus Elias Christensen, Absalonsgade 21 B, 75 år den 19. november.

Ingeborg Sophie Jakobsen, Hornemannsgade 39, 80 år den 28. november.

Esbjerg:

Lydia Petra Karla Angelika Zaulich, 65 år den 18. nov.

Aarhus:

Arthur Haun, 70 år den 21. november.

København Søndre Gren:

Anker Andreasen, Brøndbyparkvej 14, Glostrup, 60 år den 26. november.

Ellen Rasmussen, Bjergagervej 44, 60 år den 27. novbr.

Odense:

Hansine Petersen Jensen, 80 år den 28. november.

Assens:

Kirstine Jensen Hansen, 80 år den 30. november.

Hjertelig tak for alle hilsener, blomster og gaver på min 80-års fødselsdag.

Fanny Jacobsen.

DØDSFALD:

Odense:

Den 1. marts døde søster *Karoline Schultz,* 83 år gammel. Æret være søster Schultz's minde!

Dødsfald i Amerika

Fra Salt Lake City har vi fået meddelelse om, at broder *Ellis Hagbarth Tronier* er afgået ved døden den 21. september, 65 år gammel. Broder Tronier vil være kendt af mange af de ældre medlemmer af den danske mission, idet han var født i København den 31. december 1899. I alle de mange år, han boede i Amerika, var han meget stolt af, at han var dansk og gjorde meget for danskheden. Han har været på mission til Danmark, og i 10 år var han sekretær i det ward, han boede i. Han efterlader sig enke, født Viola Bruun, som han blev viet til i Salt Lake Templet den 12. september 1928, samt to børn. Æret være broder Troniers minde!

VELSIGNELSER:

Odense: 4. september:

Istvan Balazs og Else G. Dybvang Balazs's datter, *Charlotte Dybvang Balazs,* velsignet af sin fader.

Slagelse: 5. september:

Svend Aage Stokholms og Sørine Kathrine Oline Larsen Stokholms søn, *Jens Jørgen Stokholm,* velsignet af sin fader.

Aarhus: 5. september:

Tage Holm Larsens og Conni Birthe Nielsen Larsens datter, *Britha Holm Larsen,* velsignet af sin fader.

København Centrum Gren: 5. september:

Ciro Piero Podolecchia og Birte Leis Podolecchias søn, *Patrick Peter Leis,* velsignet af broder Bent G. Lindhardt.

København Nordre Gren: 5. september:

Finn Vest Lykkegaard Nielsens og Nina Hasbo Nielsens søn, *Niels Christian Lykkegaard Nielsen,* velsignet af sin fader.

BRYLLUPPER:

København Nordre Gren:

Den 3. juli blev broder *Harry Albert Albertsen* og søster *Tove Hasselballe* borgerligt viet, og den 12. juli viedes de for tid og evighed i Templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Den 3. juli blev broder *Hans Sølvar Brun* og søster *Karen Marie Nordby Larsen* borgerligt viet, og den 12. juli viedes de for tid og evighed i Templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
København Nordre Gren: 4. september:		
Susan Jacobs	Broder Dee Valentine Jacobs	Broder Dee Valentine Jacobs
18. september:		
Guri Eva Nielsen	Ældste Ronald J. Harper	Ældste Ronald J. Harper
25. september:		
Jens Jacob Jensen Lang	Ældste David C. Flinders	Broder Egon Otto Auerbach
Valborg Amalie Andrea Hintze Lang	Ældste Wayne R. Magleby	Ældste David C. Flinders
København Centrum Gren: 18. septbr.:		
Marion Brita Jørgensen	Ældste Roland Steve Clawson	Ældste Woodrow F. Rasmussen
Odense: 4. september:		
Sonja Susan Haupt	Broder Henry Chr. Haupt	Broder Henry Chr. Haupt
Carla Marie Drue	Ældste Paul Thuesen	Ældste Don Baxter
Aarhus: 18. september:		
Alice Solvej Lind Andersen	Ældste Don A. Hansen	Ældste Ross C. Brown
Esbjerg: 11. september:		
Gert Süssmann Hansen	Broder Aage Hansen	Broder Aage Hansen
Randers: 11. september:		
Jonna Birgit Strøm	Ældste Craig B. Rasmussen	Broder Jens Peter Nielsen
Horsens: 4. september:		
Gunhild Elvira Madsen	Ældste Donald L. Aiken	Ældste Gunnar Reiersen

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
København Nordre Gren: 19. septbr.:		
Søren Flemming Sørensen	Præst	Broder Arthur Sørensen
København Centrum Gren: 12. septbr.:		
Ole Hansen	Lærer	Broder Bent G. Lindhardt
Slagelse: 5. september:		
Jørgen Ingemann Kristensen	Diakon	Broder Børge Grand Hansen
Aalborg: 20. september:		
Carlo Christian Andersen	Lærer	Broder Jens Lind Jensen
John Andersen	Lærer	Broder Anton Falden
Villy Petersen	Lærer	Broder Hans Jørgen Schmidt
27. september:		
Søren Magnus Jepsen Larsen	Præst	Broder Charles Jepsen Larsen

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
24. september:		
S. Talmage Thomson	Fredericia	Hellerup
Arthur Dent	Amager	Søborg
Kenneth Sorenson	Kbh. Indre By	Fredericia
Clyde Summers	Nordsjælland	Aalborg
Kurt Larsen	Skive	Kastrup
Richard Burningham	Esbjerg	København
Earl Ohlson	Ballerup	Vesterbro
Ray D. Olsen	Helsingør	Birkerød
Woodrow Rasmussen	Vanløse	Charlottenlund
Bert Jensen	Missionskont.	Hørsholm
Paul Paystrup	Vejle	Herning
Freddie Christensen	Herning	Horsens
James Johansen	Brønshøj	Vejle
Alfred Nielsen	Charlottenlund	Esbjerg
Randall Knudsen	Østerbro	Odense
Lynn Jensen	Frederiksberg	Odense
Leslie Hintze	Hellerup	Nyborg
Richard Danley	Vesterbro	Svendborg
Harry Larsen	Østerbro	Aalborg
Steven Poulsen	Svendborg	Nørresundby
Orville Larsen	Missionskont.	Fr.havn
Greg Collinwood	Odense	Skive
Richard Carlquist	Aalborg	Hobro
Stewart Jacobsen	Fr.havn	Skanderborg

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

24. september: *Donald Lee Aiken* fra Paul, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Horsens.

Richard Harry Dorsey fra Pocatello, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Ford L. Stevenson fra Midvale, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hellerup.

15. oktober: *Roland Steve Clawson* fra Murtaugh, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Vanløse.

Craig Blaine Rasmussen fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

22. oktober: *Arva Maud Wahlen* fra Bountiful, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Mary Lu Wood fra Baker, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Missionæranankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 21. september ankommet til den danske mission:

Lee Kent Mortensen fra Rexburg, Idaho, beskikket til at arbejde i Ballerup.

Lee Doyle Packer fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Lynn Harry Erickson fra East Ely, Nevada, beskikket til at arbejde i Vanløse.

David Edward Nielsen fra Pasadena, California, beskikket til at arbejde i Nyborg.

Craig Andrew Petersen fra Litteton, Colorado, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Daryl Dee Sondrup fra Ephraim, Utah, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Dan Phillip Jensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

David Michael McQueen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Nørresundby.

Everett Earl Erskine fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Skanderborg.

Joseph Stephen Woodbury fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Frederiksberg.

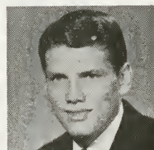
Terrell Layne Van Orden fra Pingree, Idaho, beskikket til at arbejde i Sundbyøster.

Richard Edward Spencer fra Drummond, Montana, beskikket til at arbejde i Helsingør.

Kenneth Merrill Reading fra Freemont, California, beskikket til at arbejde i Hobro.

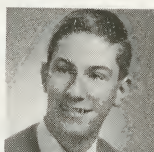
Maloy Horace Hales fra Redmond, Utah, beskikket til at arbejde i Hørsholm.

Lee K. Mortensen

Lee D. Packer

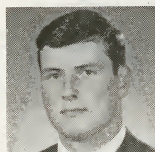

Lynn H. Erickson

David E. Nielsen

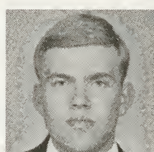

Craig A. Petersen

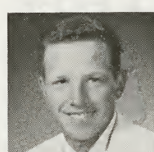

Daryl D. Sondrup

Dan P. Jensen

David M. McQueen

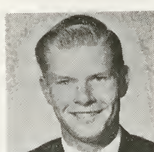

Everet E. Erskine

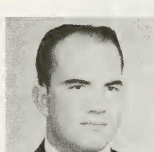

Joseph S. Woodbury

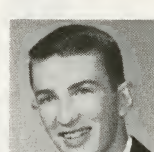

Terrell L. Van Orden

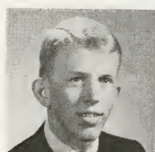

Richard E. Spencer

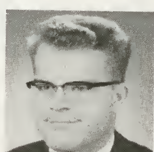

Kenneth M. Reading

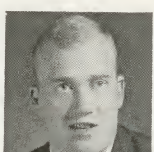

Maloy H. Hales

Donald Lee Aiken

Richard H. Dorsey

Ford L. Stevenson

R. Steve Clawson

Craig B. Rasmussen

Arva Maud Wahlen

Mary Lu Wood

Hjertelig tak!

Må jeg have lov til at sige tak til præsidentparret og hver enkelt af søskende, som gjorde min 70-års fødselsdag til en festdag for mig.

Jeg takker hjerteligst for blomster og gaver, telegrammer og kærlige breve fra mine kære søskende fra nær og fjern.

En særlig tanke går til Hans Mikkelsen i Californien, Orson B. West og Krista i Salt Lake City, til Provo til Emmy og Enok Andersen og til søster Ingeborg Jensen, Helsingør, og tak for gode timer i Schweiz.

Jeres
Perle Olsen.